

Любов БЕЗКОРОВАЙНА (Київ)

Вищу освіту здобула у Київському політехнічному інституті.

У 1960–1995 рр. працювала на заводі «Арсенал» технологом, конструктором, провідним конструктором. Брала участь у розробках ракетної та космічної техніки.

З 1988 р. захопилася пошуками і систематизацією відомостей про український прапор і герб. Опрацювала багато матеріалу з історії загальносвітових символів, міфології етносів світу, вивчала їх світоглядні основи, студіювала історію релігій, давню історію народів Передньої Азії, історію Європи, археологію Європи і Азії, мовознавство.

Накопичена інформація, відкриття та висновки дали поштовх для написання недослідженої історії українського етносу у період XIII тис. до н.е. – X ст. н. е.

У 2010 р. власним коштом автора видана книга «Живим та ненародженим». Підготовлене до видання друге, доповнене видання.

Підготовлене до друку видання «Символи України».

Любов Безкоровайна

Три етапи свідомого та несвідомого спотворення національного Жовто-Блакитного прапора!

СИМВОЛІКА УКРАЇНИ

«Питанням виникнення, розвитку та утвердження українських національних символів присвячено вже доволі багато публікацій. Особливо значна кількість статей на цю тему побачила світ за період 1989–1991 рр. Проте в дослідженні історичного розвитку національних барв і герба ще й досі залишається чимало нез'ясованих питань». (Андрій Гречило. Утвердження українських національно-державних символів у 1917–1920 рр.).
[...]

Дана робота спрямована на те, щоб внести ясність в питання:

Що закладено в кольори прапора України, і яким він має бути?

Що символізує Герб України?

Про що говорить самота «Україна»?

Відповіді не лежать на поверхні останніх століть, упродовж яких триває їх тлумачення, а ховаються в глибині багатьох тисячоліть.

Основа самобутності кожного етносу складає його релігійний світогляд, який зберігається в образних, графічних, мовних символах, в дописемний період закладався в ритуальні пісні та дії, мовою образів в міфологію. Вони стали предметами дослідження наукових академічних інститутів України з питань українознавства, народознавства, мовознавства, археології, філософії та релігії.

Світогляд предків мовою символів, знаків, ритуальних дій зберігає і доносить нам знання про вплив, взаємодію енергетики таємного непроявленого світу зі світом матеріальним. Християнська церква встановила свою монополію на ці знання, віднесши їх для непосвячених до окультних.

«Окультизм (лат. – *occultus* – прихований, таємний) – загальна назва вчень, які визнають існування в людині та космосі прихованих сил»... (Енциклопедичний словник).

Вчені досліджують матерію, а окультизм прояв енергії в ній, бо всі живі і неживі суб'єкти світу мають свою енергетику та існують у їх взаємодії.

«Символи – це своєрідні обмінні пункти, через які енергія вищої реальності витікає у світ явищ.» (Сербський філософ Светислав Басара).

«Символ – це знак, пароль, сигнал.» (дав.-грец. *σύμβολον* – «умовний знак, сигнал»).

Символи відкривають потужну енергію.

Далі декілька нагадувань про використання та дію символів.

Предки - трипільці будували поселення в формі кола, їх нащадки слов'яни оборювали села борозною, клали на дах колеса – всі символи Неба, небесної енергії, яку вони закликали за допомогою символу для захисту поселень, осель.

Дівочий віночок в формі кола з веселкою - символ Неба.

Видовжений Хрест, який носять всі християни – символ Неба в образі її хазяйки Великої Матері - Цариці Небесної – Покрови.

Трипільська археологічна культура

Біла тканина – втілення Великої Богині. Білий прапор на кілку – її захист під час перемир'я. Білий колір медичних халатів. Білий прапор з червоним рівнобічним хрестом – символом Бога Землі, енергія якого несе нам здоров'я. Наречені одягнені в білому.

Велика Богиня Неба має розвинену систему символів, що позначають її функції та атрибути, які в свою чергу мають магичну дію.

Великий китайський філософ Конфуцій (V ст. до н.е.) підсумовує:

«Світом правлять не слова та закони, а знаки та символи».

І тому:

«Хто відкидає містику і символи, тому ми скажемо, що він не повинен уживати ніяких символів, бо вони для нього не мають ніякого значення. Однак факт, що неграмотний або відкидає, або не сприймає значення азбуки, зовсім не означає, що азбука не має ніякого значення» (В. Шаян).

Історик та психоаналітик К.Г.Юнг, порівнюючи сучасну та древню культури, справедливо зауважив, що «ми стали багатими в пізнаннях, але бідними в мудрості». За його авторитетною думкою, «інтуїція древніх (почасти збережена екстрасенсами та поетами) набагато перевищувала «свідомий розум».

Саме завдяки відкритому інтуїтивному каналу людина отримувала знання, створювала музику, поезію, робила наукові відкриття. Яскравий приклад отримання Менделєєвим уві сні таблиці хімічних елементів.

Олександр Потебня, визначний український філолог – славіст, чие ім'я носить інститут мовознавства академії наук України, вивчаючи найдавнішу усну народну творчість, дійшов висновку, що витoki сучасної мови сягають 40 тисяч років, тобто епохи кроманьйонської людини (40–30 тис. р. до н.е.).

Досліджуючи слово, зокрема його структуру, внутрішню форму, він відзначив характерну для останньої з моменту виникнення властивість символічності:

«Символізм від початків людської мови відрізняє її від звуків тварин і вигуків. Слово тільки тому орган думки і необхідна умова всього подальшого розвитку світу й себе, що первісно є символом... Тільки з точки зору мови можна привести символи до порядку, що відповідає уявленням народу». «Символ – структура хоч стійка, традиційна але не замкнута, відкрита для нових значень, застосувань». «Будь який знак може мати безмежну кількість значень, тобто бути символом».

Першослово (вигук) – це звукова енергетична діагностика об'єкту та образу (Існує така, як і магія символів), які зчитувала первісна людина чистим незашореним інтуїтивним зором. Слова та символи-образи склали цілісну світоглядну систему знань, яка через тисячоліття дійшла до нас, попри ідеологічні та релігійні нашарування, в неспотвореному вигляді.

Слово первісно є символом!!!

Основні символи-образи, енергетику яких зчитала первісна людина, – це найпотужніші енергетичні субстанції – Небо і Земля.

У всіх релігіях світу символом Неба є Коло!

Коло також символізує жіночість та нескінченність!

Як засвідчують учені, в епоху кроманьйонської людини створено дуже багато жіночих статуєток, що є доказом появи перших символів. І цим символом є Велика Мати – Богиня Неба.

Пошуку, систематизації та аналізу відомих у світі символів приділено багато уваги закордонними дослідниками. В ґрунтовному дослідженні А.Галана «Миф и символ. Ерусалим-Тарбут, Москва-Руслит,1994.» подано глибокий аналіз та систематизацію символів, яка складає їх енциклопедію. На базі своїх досліджень А.Галан стверджує:

«Більшість символіки, що дійшла до наших часів, з неолітичних Передньоазійських та Трипільських часів, бо її не було ні у індоєвропейців – аріїв, ні у протосемітів. В подальшому символи використовувались як зафіксовані священні знаки».

Це підтримує і М.Гімбутас:

«Ранние формы неолита в Юго-Восточной Европе тесно связаны с аналогичной культурой Анатолии(VII-VIтис. до н.е.). В обоих случаях мы видим сходные орудия, украшения, скульптуру, близкие традиции возведения святилищ для поклонения одним и тем же божествам, **использование единого символического языка».**

Українці є прямими спадкоємцями цієї символічної мови тому, що:

«Український народ зумів зберегти в цілосній, життєстверджуючій формі свою первісну релігію. Вона ніколи не зникла, а існувала в прихованих формах впродовж тисячоліть, до того ж, в Україні більше ніж будь-де, оскільки тут

звичаєвість зберігає архаїчні законсервовані риси і форми» (Історія релігії в Україні - К.: Центр духовної культури, 1996.-Т.1.)

«Індоевропейцям скотарям, естетична культура - яких нижча ніж у сучасних їм землеробських племен, були притаманні логічність, розсудливість, з домінантою земних цінностей» (А.Галан). Бо світогляд індоєвропейських скотарських племен базується на першості Землі в створенні світу (Історія релігії, «Змієборчий міф», зберігається в ідеології сучасних «готів»).

Символи стабільні в своєму значенні. А як їх використовували згодом новітні ідеологи для побудови арійської, іудейської, християнської, атеїстичної релігій, то вже справа їх сумління. Якщо символи використовувались в ідеології, яку людство засуджує, ще не означає, що вони втратили первісний зміст.

У світогляді, донесеному нам предками, говориться: «Спочатку було Небо...» – і далі йде розповідь про створення Землі.

У пізній релігії створеній у часи утвердженого патріархату, коли Небо вже заселили чоловічі боги, усунувши Велику Матір – Богиню Неба, говориться: «Спочатку було Слово, Слово було у Бога, і Слово було – Бог». Яке ж це перше слово, зчитане людиною, і до якої мови воно належало, якщо Бог для всього світу один? І як не дивно, ми його знаходимо в мові, наближеній до тої, якою написано Біблію.

Арабською мовою «СЛОВО» – «КАЛАМ». То що було спочатку?

Спочатку було першослово (вигук) – «Кала», воно належало Богині Неба і означало і Небо, і Богиню. **Коло-Кала**, як поняття Богині-Матері, супроводжувалось суфіксом «т», який у ранньоземлеробських племен означав «Мати»: **Калата-Колота-Коляда** (т-д).

Символ-код, закладений у слові, себе не зраджує.

Як прямі спадкоємці первісних знань, предки у своєму світогляді зберегли і донесли нам Основний Закон світобудови: «Першість у створенні світу належить Небу з подальшим створенням Землі, а Людина перебуває у взаємодії цих двох потужних енергій». І заклали цей Закон в енергетику символів прапора, який складається з двох полотнищ, на якому мовою кольорових символів записано Перший Основний Закон.

Предки заповідали нам його назву: Жовто-Блакитний.

Звернемось до незрадливих слів-символів, враховуючи що:

КОЛО – символ Неба;

т (суфікс) – Мати;

Коло-т – **Небо-Мати**

Золо-т – **Небо-Мати**

Жол(в)-т – **Небо-Мати**

(через перехід «к» в «з, ж»).

Тут немає чого додати: **Золотий-Жовтий-Небесний** має законне місце на прапорі згори.

А тепер з'ясуємо, що предки вкладали в поняття **«Блакитний»**.

Енергетика Землі зчитана предками першословом – **«Балу-Валу»**, яке стало іменем Бога Землі, який керує всіма проявами земних сил. Від цього символу походить словоутворення, що характеризує земні дії, властивості та явища.

Вулкан, вал, валун, волога, Волга, Валдай, володар, великий...

В українській мові свято весняного відродження Землі – **Велик День** зберегло в назві ім'я Бога землі Валу, в подальшому Велик(Велес). І святкуємо його, випікаючи високі паски у вигляді фалоса, политого спермою, – його чоловічого символу.

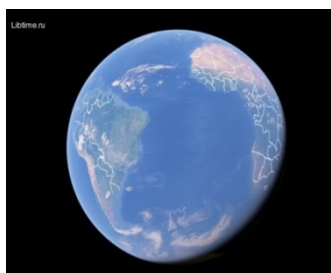
Племена, які своїм покровителем вважали Валу, носили його ім'я та позначали ним свою територію: валійці, влехи, валахи (волохи)... Валенсія, Волинь, Влахія, Валахія (Волохія)... Їхні релігійні провідники – волхви – спілкувались і черпали свої знання з підземних потойбічних сил.

Балкани, балка, балище, бліндаж... балта (рідке багно), болото (блато), оболонь (вологе місце), облако (згусток вологи)...

Термін **«Блакитний»** означає **«земний і водний»**.

Життя на планеті Земля існує завдяки наявності води як на самій планеті, так і в її атмосфері. Про вологість повітря нам сповіщають щодня. Самі того не усвідомлюючи, ми існуємо на землі в прозорому водному просторі.

Як засвідчують фізики, вночі, коли немає сонячного світла, атмосфера прозора, вдень же через наявність вологи переломлення білого потоку світла призводить до його розсіювання. У ясний день людина сприймає прозорість повітря, як і прозорість води, у спектрі світла, який набув назву блакитний-водянистий. При збуренні атмосфери і зміні кута променів небо сприймається в червоному спектрі світла.

При спогляданні з Космосу освітлена Сонцем планета Земля – блакитна.

Словами-символами «блакитне небо» предки передають знання про склад атмосфери землі та знання про землю як одне ціле з атмосферою.

Змінювати порядок слів або вилучати зі словосполучення «жовто-блакитний» поняття «блакитний» – означає займатися не лише кастрацією української мови, а й спотворенням знань, збережених і донесених нам через тисячоліття. Це великий злочин перед предками і нащадками.

Індоарії – скотарські племена, у яких всі боги земні, перебуваючи на Лівобережжі поряд з трипільцями, реформували свою змієборчу релігію та розподілили суцільний світ своїх земних богів на небесних-девів і земних-асурів, запозичивши у сусідів систему символів. В індійських джерелах зберігаються свідчення про використання кольору як символу. Баладева–брахман, провідник небесних знань, має золотаве забарвлення шкіри. Кришна–воїн - синювату шкіру.

Пізніше Християнська церква – володарка окультних знань, – заклала в церковне мистецтво теорію Діонісія Малого (V–VI ст.ст.) «Про Божественне джерело світла і кольору»: **«Золотавий колір – виразник потаємного змісту, образу Небесного царства, Блакитний колір символізує земну благодать».**

«В білих кольорах служиться Служба Божа на Різдво Христове, Вознесіння і Переображення Господнє, а також на Благовіщення і ранкова Служба на Великдень. Жовтий - колір Божественної величі та слави, тому в жовтих або золотих ризах правлять Службу Божу не тільки по неділях, але й в дні, приурочені пророкам, апостолам і великим святим».

Служба Божа християнськими провідниками, як і Баладевою, ведеться як в білих так і золотих-жовтих кольорах, що говорить про рівнозначність цих кольорів як символів.

У світовій геральдиці **золотом** (емаль жовтого кольору) позначається **Сонце**, **сріблом**(емаль білого кольору) – **Місяць**.

**Предки – ясне джерело мого роду,
Предки – батьки України-народу,
І тільки по їх ідучи заповітам,
Можна своє самобутнє творити.**

Г. Булашов у ХІХ ст. записав уявлення українців про небо, яке вони зберегли з прадавніх часів:

«Небо в деяких місцевостях уявляють планетою, подібною до Землі: воно **яскраво-світлого, вогняного кольору**... Розуміють також під небом невиразний простір нагромадженої з повітря маси кулеподібної форми, **яскраво-світлої вогняної фарби, що має властивості вогню**» (Г. Булашов. Український народ. – К.: Довіра, 1993).

Упродовж багатьох тисячоліть наші предки, маючи перед собою блакитне небо, зберігали й передавали знання про його енергетичну суть – «воно яскраво-світлого, вогняного кольору».

На відміну від інших європейських мов, у яких немає розподілу кольору на блакитний і синій і вони об'єднані одним словом (blå – дан., blár – ісл., blu – італ., blue – лат., blauer – нім., plava – хорв., серб., modrá – чеш., слов., сина – макед., болг.), в українській, білоруській та російській існують два поняття: блакитний (голубий – рос.) та синій, які несуть різну енергетику. В французькій синій- bleu, блакитний- une bleue.

Символ закладений в ці слова все той же – земний, водний!

.Войтович В. М. – дослідник української міфології:

«**Синій колір, пов'язаний із «тим світом», із місцем перебування нечистої сили, виступає як атрибут «чужого» простору. Поряд із чорним кольором синій ототожнюється як колір смерті, трауру...** На Галичині під час жалоби пов'язували голову чорними або синіми хустинками» (Войтович В. М. Українська міфологія. – К.: Либідь, 2002).

Скатертина на поминках – синього кольору. Синій вир, синя прірва, сині гори...

Сергійчук В. І. – доктор історичних наук:

«Окремо слід сказати про **поховальне сукно**. У чернігівських ремісників... кравців... ткачів... шевців... м'ясників... гончарів... хлібників (небіжчиків) покривали **синім сукном**. Подібні кольори і поховальне сукно – у ніжинських, прилуцьких, березнівських, борзнянських ремісників» (Сергійчук В. І. Національна символіка України. – К.: Веселка, 1992).

Синій колір означав **жалобу** також у варягів, Стародавньому Єгипті та Південній Африці. У французів же було таке поняття, як «**синій страх**».

Історія національного прапора України

Територія України тисячоліттями перебувала на перетині чужинських територіальних інтересів, ідеологічних впливів, господарювань. Народ нескінченно потерпав від продажу в рабство (в арабських джерелах слово «са-каліб» – «слов'янин» було синонімом поняття «раб»), від нескінченних війн, зміни чужинських правлінь, заборони проявів національної самобутності.

Наші національні артефакти розібрано по музеях Москви, Польщі, Швеції. Ще напередодні Другої світової війни в Ермітажі зберігалось чимало козацьких знамен, на яких можна було побачити поєднання двох кольорів. Національні прапори забороняли або знищували. Таким чином Державний історичний музей України у 60-х роках ХХ ст. позбувся багатьох національних прапорів.

Втрачено багато, але давайте по зернинах зберемо свідчення про національний прапор.

Україна в останньому тисячолітті мала невеликі періоди державності – це Галицько-Волинська держава (1199–1392) та козацька держава під час визвольної боротьби під проводом Богдана Хмельницького (1648–1667) до Андрусівської угоди. У ці періоди вона самостійно створювала свої атрибути державності – клейноди, основними з яких є прапор і герб.

Прапор Галицько-Волинської держави

Перша європейська писемна згадка про українську символіку датується XV ст.. Видатний польський історик середньовіччя Ян Длугош розповідаючи в «Історії Польщі» про знамениту Грюнвальдську битву 1410 р, в якій об'єднані слов'янські війська перемогли німецьких рицарів, ретельно описав хоругви галицьких полків:

Корогва Львівської землі

Корогва Перемиської землі

Тут усе правильно: загальне блакитне тло прапора вказує не на небо, а на землю – територію, позначену гербами. Засвідчене використання блакитного кольору спростовує визначення його як кольору неба і доводить, що прадіди добре розумілися на значенні кольорів як символів.

Це підтверджується і сьогодишнім застосуванням блакитного кольору в міжнародному прапорництві.

ООН

Євросоюз

Штандарт Президента України

Прапор Запорізької Січі

Блакитне тло цих прапорів говорить про позначену гербами територію, на яку поширюється їхня юрисдикція, а не на небо.

Приклад позначення території юрисдикції Євросуду.

У періоди підпорядкування нашої території тим чи іншим державам запорозькі війська отримували наказного гетьмана та клейноди, знаки належності до правителів тих держав.

«Впервые клейноды пожалованы войску запорожскому королем Стефаном Баторием в 1576 году... поставил им гетьмана и прислал корогву, бунчук и булаву, и на печатях герб – рыцаря с самопалом» (Д. Яворницький. Історія запорозьких козаків).

Виготовлення прапорів вимагало великих коштів, тому в часи визвольної боротьби (1648–1657) використовувались як надані прапори, які вже закріпилися за військовими частинами, так і нові національні.

Михайло Грушевський у 9 томі Історії України-Руси описав битву козаків в 1651 році. Ось один із описів очевидця штурму м. Гомеля в 1651 р.: «Наступ почався 4 червня в неділю. О восьмій годині рано, при зміні варти, побачили спершу корогву червону з білим хрестом і білою обвідкою, потім показалася друга червона корогва, а коло неї три білі і дві чорні, і дві **жовто-облочисті (тобто жовто-блакитні)**, і під ними 8 тисяч козаків кінних і піших вибраного війська».

«По-справжньому національною можна вважати лише символіку, створену самим народом, а не накинута йому ззовні. Кожен народ, консолідуючись, обирає певні, лише йому властиві символи. За основу їм править генетична самотність культури народу» (Ісаєвич Я. Бойові прапори козацького війська (середина XVII ст.) // Український історичний журнал. – 1963. – № 1.-С.-85-87).

На початку дев'яностих років у Державному музеї історії України в місті Києві було виставлено прапори часів козацької держави, поділеної за адміністративним устроєм на полки.

За усним свідченням старшого наукового співробітника сектору генеалогічних та геральдичних досліджень Інституту історії України НАН України Юрія Савчука виставку підготувала співробітниця національного музею історії України в місті Києві - Галина Троненко, нині покійна. Прапори представлені на виставці були

відтворені очевидцями колекції. Про факт знищення в музеї історії України в 60-их роках прапорів національно-визвольних змагань мене усно повідомив заступник директора музею з наукової та фондової роботи - *Богдан Патриляк*.

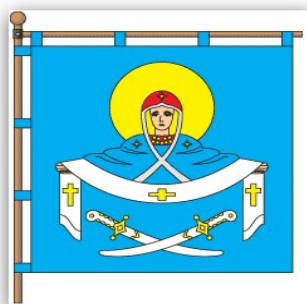
Козаки були характерниками, чаклунами, знавцями окультних знань і добре усвідомлювали, яку космічну дію несуть кольори. У XVII столітті на адміністративному прапорі об'єднаної України відтворено світогляд її носіїв. Прапор зберігав послідовність: верхній – жовтий, золотий (небесний – духовний, із **короною – символом Покрови, Цариці Небесної**), нижній – блакитний (земний – матеріальний, **перехрещені шаблі – символ честі, доброї слави та вірності!**). Переважна більшість полкових штандартів – жовто-блакитних кольорів.

«Саме під жовто-блакитними кольорами остаточно визріла ідея незалежності українського народу, під ними народ зробив спробу здійснити її. На сьогодні відокремити ідею свободи України від жовто-блакитного прапора вже неможливо!» (Ісаєвич Я. Бойові прапори козацького війська (середина XVII ст.) // Український історичний журнал. – 1963. – № 1.-С.-85-87).

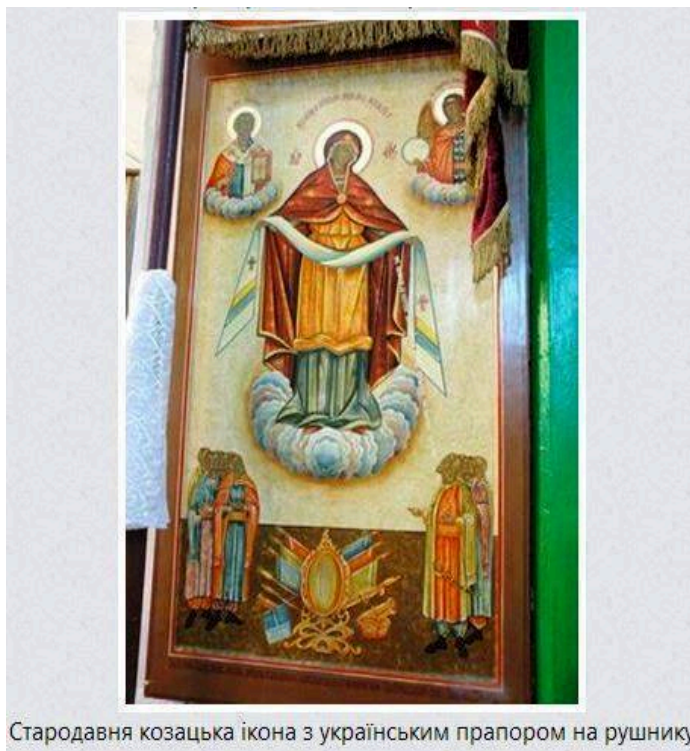
Не маючи перед очима цього національного прапора, його неможливо відтворити з таким досконалим символічним навантаженням.

Історичну достовірність існування цього прапора підтверджує сьогоднішній територіальний блакитний прапор села Покровське Дніпропетровської області, який зберігає традиції козацької держави: Покрова та перехрещені шаблі.

До цих прапорів ми ще повернемося в розділі «Герб України».

Підтвердженням того, що козаки мали жовто-блакитне розміщення кольорів є стародавня ікона Покрови Пресвятої Богородиці.

Стародавня козацька ікона з українським прапором на рушнику

1667 р. – Поділ України за Андрусівською угодою: Лівобережна Україна відійшла до Росії, Правобережна – до Польщі.

Як відмічено в *"Военной энциклопедии"* козакам нерідко *"посылались знамёна совершенно произвольного образца, часто из числа старых стрелецких и регулярных"*.

І тому в часи Козаччини було багато різних прапорів.

«У 1698 году Мазепа сам отправил запорожцам знамя с изображением на нем Покровы Богородицы» (Д. Яворницький. Історія запорозьких козаків).

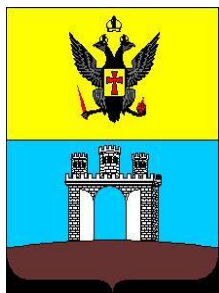
Одяг запорозьких козаків – жовтий жупан та сині штани – широко використовувався за часів національно-визвольного руху під проводом Богдана Хмельницького, а також у війську Івана Гонти під час гайдамацького повстання 1768 року.

Водночас традиція поєднання жовтого і блакитного кольорів поширюється і на герби тогочасних міст України.

З 1722 року проблемами геральдики в Росії займається спеціально створена Герольд майстерня, результати якої подані в:

«П.П.фон-Винклер. Гербы городов, губерний, областей и посадов Российской Империи, внесенные в Полное Собрание законов с 1649 по 1900 год / Дозволено цензурою. С.-Петербург, 20 Июля, 1899 года. - Издание книготорговца Ив. Ив. Иванова. - С.-Петербург: Типография И.М. Комелова, Пряжка д.3, 1899. - 312с.»

В описі прапорів подані 24 герба міст України з чітким поділом на два поля - жовтим та блакитним. Як приклад:

січня 1796р.

Герб міста Житомир.

Затверджений 22 січня 1796р.

Герб міста РівнеЗатверджений 22

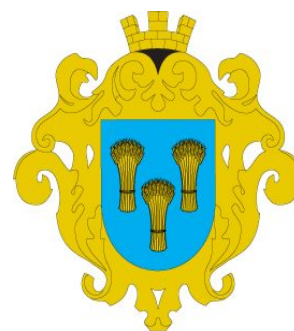

Герб міста Проскурів
(сучасне - Хмельницький)
Затверджений 22 січня 1796р.

Герб Київської губернії
Затверджений 8 грудня 1856 року

Інші з характеристиками території на блакитному полі.

1775 р. – підступний напад московських військ на Запорозьку Січ і розорення її (після вирішальної допомоги запорожців москалям у московсько-турецькій війні 1768–1774 рр.).

Запорожці знаходять собі притулок на Дунаї, затим – перед російсько-турецькою війною – переселяються на Кубань.

«Одно полковое знамя, сохранившееся на Кубани до 1845 года, имело два поля: первое – желтое, второе – голубое» (Д. Яворницький. «Історія запорозьких козаків»).

При написанні картини «Запорожці пишуть листа турецькому султанові» І. Рєпіна консультував Д. Яворницький. Тому на картині ми бачимо згорнутий жовто-блакитний прапор.

Історію нищення української мови та самотності в Російській імперії зберігають численні архівні документи.

Пригнічена національна пам'ять до свого часу спить.

Не надовго зупинимось на символах, які закладені в бунчук та булаву.

Перші згадки про булаву знаходимо в індійських джерелах. В кінці IV тис. до н.е. в середовищі мисливсько-скотарських племен індоаріїв відбулась релігійна реформа. Маючи сусідкою культуру Трипілля з культом Богині Неба, індоарії світ своїх виключно земних богів розділили і частину переселили на небо з запозиченням символіки сусідів – трипільців.

Індра(в українських згадках Індрик - змія, що прочищує криниці), піднявшись на небо, **відібрав у Сур'ї** (Богиня Неба, яка постала з Молочного Океану-Галактики, коли його сколочували боги-асури) **булаву-колесо**, за тим використав як важдру-булаву-палицю. Іранська вазра: сокира-клевець. Індра своєю палицею-ваджрою вбиває Врітру(охоронця Валу). Цим ударом він **розподіляє суцільний світ земних богів на дві сфери Небо і Землю**, верхній і нижній світи, молодих небесних сяючих девів і їх старших земних богів-асурів.

Куля на видовженій вісі - світоглядний символ в неолітичних культурах Передньої Азії та Трипілля. Це символ Богині Неба.

Булава не є зброєю. Булава — символ Неба.

Зовнішня ідентичність Булави і Кульбаби це мовно підтверджує:

Кульбаба – Куля-Небо, Баба-та, що народила (Хазяйка Неба-Богиня Мати).

Калібабар(груз.) – жінка родителька.

Бунчук - це той же світоглядний символ. Куля на видовженій вісі посилена довгим волоссям, ознакою жінки Богині Неба – Покрови.

Три етапи свідомого та несвідомого спотворення національного Жовто-Блакитного прапора!

I етап

У результаті трьох поділів Польщі (1773–1795) Галичина з центром у Львові, Закарпаття та Буковина опинились у складі Австрії і знаходились там по 1918 рік.

Українці, як і всі слов'яни, на цій території опинились в колі чужої ідеології.

Прагерманські племена, до яких належать предки австрійців – готи, не приймали участь в релігійній реформі індоаріїв. У їхньому світогляді залишилися земні першобоги асури-язи-змії, від яких вони отримали свою першу назву – язи, язиги. Вийшовши з Азгарду на Азовському морі і опинившись на півночі, отримали назву – готи (Гот/gd–праіндоєвропейське – земля, гад – змій). Весь германський світ молиться на свого земного бога - «Майн Гот!».

Їхній світогляд генетично закладено в прапори германського світу, де чорний колір символізує «пам'ять предків», тобто є кольором потойбіччя.

Сучасна Бельгія

Сучасна Німеччина

Австрія 1804–1867 років

У березні 1848 р. в Австрійській імперії вибухнула революція. Революція дала поштовх і для українського національно-визвольного руху.

З цього моменту будемо посилались на інформацію з опублікованих дослідницьких робіт сучасних українських істориків.

2 травня 1848 р. представники української ліберальної буржуазії, інтелігенції та уніатського духовенства створили у Львові українську політичну організацію «Головну руську раду» на чолі з єпископом Г. Яхимовичем.

На 7-му засіданні Головної Руської Ради у Львові, **на таємній нараді від 6 травня 1848 р.** галичани нарешті офіційно визначилися зі своїми національними кольорами, що засвідчується витягом із протоколу:

о засіданні семомъ 2)
Оураджено послати до Станиславова отпись съ инструкцією скорося напечатает
й сказати, що знамя земли руской тутейшой есть левъ, а цвѣты руски жовтый й
синий.

«Проголосивши своїм гербом старовинний герб галицьких князів, Головна Руська Рада прийняла і відповідний прапор. За геральдичними приписами **він став жовто-блакитним, угорі жовтий (золотий), унизу блакитний.**

Відтоді жовто-блакитне полотнище досить широко вживалося на західних українських землях, набуваючи в рамках Галичини символу визвольного руху...

...Що стосується **виникнення жовто-блакитного прапора**, то його виникнення у середині XIX ст. було з точки зору історичного процесу **цілком закономірним**». (К. Голомозда, О. Поплавський. Українська національна символіка. – К.: Академія Наук Української РСР, Інститут історії, 1989.).

У червні 1848 р. на ратуші Львова з'явився **жовто-блакитний прапор** Галичини.

Губернатор Галичини Стадіон фон Вартгавзен вручив сформованому галицькому полку, створеному для придушення повстання угорських селян, синьо-жовтий прапор, пояснивши, що це штандарт українсько-австрійського полку, його кольори відповідають австрійському державному прапору.

«Поміркована і виважена», проімперська Головна Руська Рада – перша політична організація підкарпатських русинів, яка бачила Галичину лише в складі Австро-Угорської імперії, **налякавшись**, швидко відмежувалася від українського прапора в «державному» форматі, заявивши про підняття українських прапорів над Львовом – **«то не Русини оучинили, и навіть не знають, кто тое оучинивъ»** (К. Голомозда, О. Поплавський. Українська національна символіка. – К.: Академія Наук Української РСР, Інститут історії, 1989.).

І вже у **жовтні 1848 р.** Головна Руська Рада, як автономна одиниця в складі Австрії, оголосила своїм гербом золотого лева на блакитному тлі й **синьо-жовтий прапор**, адаптований до прапора Нижньої Австрії, на якому синій колір ототожнюється із чорним.

Австрія

Нижня Австрія

Галичина

Ця доля спіткала і інші слов'янські околиці Австро-Угорщини:

Прапор землі Нижня Австрія

Прапор міста Хемниц

Прапор міста Грыфув-Слєнскій

Прапор гмины Стара-Каменица

Прапор Далмації затверджений 1848 року

Описуючи перший з'їзд українських учених у Львові, який відбувся в жовтні 1848 року, Я. Головацький повідомляє:

«Перший разь Русини узрелися вь месци, где имь все припоминало народность. – Под образом державного монарха спочило две хоругви синожовти»... (А які мають бути прапори під образом австрійського монарха? – Л.Б.).

І далі він змушений якось пояснити зміну порядку кольорів прапора Галичини: **«Синій цвєть, якь чисте небо** южной Руси, ясный, погодливый, якь душа щирого не скаженного Русина, изьображавь мирь и спокой, якого до розвитку нашого народного потреба. **Золотый цвєть, якь тїи зорниць на ясномь небе, изьображали ясное светло**, до котрого намь стремитися належить».

Перше історичне свідчення про спотворення національного світоглядного **«Жовто-Блакитного» прапора: верхній «синій колір» – небо(!!), знизу жовтий – ясне світило(!!).**

Вперше «синім» озвучено «блакитний» колір на національному прапорі!

Синій колір у європейських народів: blå – дан., blár – ісл., blu – італ., blue – лат., blauer – нім., фран. - bleu. Символ закладений в корені цих слів у всьому світі все той же – земля, волога. Про значення синього кольору у українського населення Галичини і всієї України вище засвідчено Войтовичем В.М. та Сергійчуком В.І..

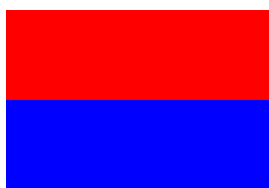
«Поміркована і виважена», **проімперська Головна Руська Рада**, яка в більшості своєму складалась з уніатського духовенства, яке з самого свого утворення звикло коритися політичній волі можновладців, добре усвідомлюючи символіку жовто-блакитного прапора, **«налякавшись» зрадила національний символ.**

Через три роки Головна руська рада припинила свою діяльність.

Імперський Прапор об'єднаної Галичини (Східної -Галичини та Західної –Малопольщі).

У 1849-1890 рр.

У 1890-1918 рр.

«На початку ХХ ст. традиція галицького герба мало що означала для місцевого населення, шукали інших пояснень кольорів прапора: «По газетах писали, що воно колись так було по всій Україні, бо мовляв блакитна фарба відбиває чудове блакитне небо українське, а **жовта** – вигорілий від сонця степ, чи зелені лани збіжжя, а то мало що **саме сонце** «Спроби такого переосмислення призвели до того, що часто-густо прапори (*Жовто-блакитні.-Л.Б.*) почали перевертати» (К. Голомозда, О. Поплавський. Українська національна символіка. – К.: Академія Наук Української РСР. Інститут історії, 1989.).

Авторитет Головної Руської Ради, яка стала символом національного відродження в окремому регіоні України, і прийняті ею рішення не піддавались переосмисленню.

Генетична пам'ять народу зберігала світоглядні знання основного Закону: « Спочатку було Небо з подальшим створенням Землі», тому подальшому поширенню національних кольорів сприяло їх народне тлумачення, яке сприймалось як **«блакитне Небо та золотий лан(Земля) пшениці».**

«Утвердження синьо-жовтого кольорового поєднання як українських національних барв у сучасному розумінні однозначно можемо датувати 1848 р, і пов'язувати з українським національним відродженням в Галичині. Поступово це поняття поширюється на Закарпаття, адміністративно підпорядковане угорській частині імперії Габсбургів, а з початком масової еміграції українців у кінці ХІХ ст. за океан – і на поселення в Америці» (Андрій ГРЕЧИЛО Утвердження українських національно-державних символів у 1917–1920 рр.).

Перша хвиля еміграції відбулась у 1891–1901 роках зі Східної Галичини емігрували до Канади і США 78 тисяч українців. У 1901–1911 роках виїхало 224 тисяч чоловік. Таким чином, на початку ХХ століття лише зі Східної Галичини емігрувало понад 302 тисячі українців.

Спотворений український світоглядний прапор, започаткований Головною Руською Радою, пішов гуляти по світу.

«На українських землях, що входили до складу Російської імперії, де українофільський рух вважався ворожим і переслідувався царським режимом, національні жовто-блакитні кольори почали утверджуватися лише після революції 1905 р. в середовищі свідоміших верств населення»

II етап

«Після лютневої революції 1917 року в Російській імперії прокотилася хвиля масових мітингів і демонстрацій. У Києві такий мітинг відбувся 29 (16-го – старого стилю) березня. На ньому робітники, солдати, інтелігенція йшли під червоними та **жовто-блакитними прапорами**. У київській газеті „Последние новости” було надруковано вірш Ядова „16 марта”. У ньому є такі рядки:

...Не сдержатъ ликующей стихии, Не объятъ очами всей картины...
Вот сияют желто-голубые Гордо флаги „Вильной Украины”.

Під цими самими прапорами відбувалися масові маніфестації **в Харкові, Севастополі та багатьох інших містах України**» (А. Гречило. До питання про національний прапор. – К.: ПУ, 1989. – № 4.).

Питання, яким має бути прапор, для українців в Російській імперії не стояло.

Володимир Винниченко – член Української Центральної Ради (Відродження нації. 1920):

«...закони (любові до рідної землі) погналі їх під **жовто-блакитні прапори** на маніфестації, вони вдмухнули в них чуття протесту, ентузіазму, гордості, завзяття й бажання затвердити законність своєї любові, здобути признання її, пошану, очистити її від зневаги й глуму, якими до революції пануючі верстви обкидали її, й нарешті зробити її необхідністю життя, життєвою нормою, корисною й потрібною щоденно, щохвилинно»

Сучасники тих подій свідчать:

Микола Ковалевський – член Української Центральної Ради у книзі «При джерелах боротьби»: «Я не можу забути одного епізоду під час першої української демонстрації в Києві 1 квітня 1917 р. Струнками лавами йшли тоді київські українці під **жовто-блакитними прапорами**».

Яків Зозуля, професор - член Української Центральної Ради, у своїй книзі «Велика Українська Революція» про цю демонстрацію пише : «Українська маніфестація в Києві. 100.000 учасників з 320 жовто-блакитними прапорами».

Григорій Костюк у своїх спогадах «Зустрічі й прощання» пише про масові демонстрації 1917 року: «...Безмежне море людей, переткане червоними (революційними) і **жовто-блакитними прапорами**».

Улас Самчук у романі «Волинь»: «На всіх будинках, на всіх крамницях – **жовто-блакитні прапори**».

Володимир Сосюра:

«Міста цвітуть, блакить ясніє, Лле сонце золото згори
А над хатами – наша мрія: **Жовто-блакитні прапори**».

На початку травня 1917-го формуються військові національні частини.

Олесь (Кандиба О. І.): Українське військо мов з могили встало,
загриміло в бубни, в сурмоньки заграло,
розгорнуло **прапор сонячно-блакитний,**
прапор України! Рідний, заповітний!

Котелевець М. І. (м. Київ, народився в 1910 році):

Пісня така була, ми її співали в другому класі, коли мені було 8 років. «Гей, там на горі
військо йде, **жовто-блакитний стяг** несе, –

жовто-блакитне наше славне товариство, гей, марширує – раз, два, три»

(ЦДАОВ. – 1-22-2079. – Документи конкурсу на створення державного герба. – С. 33. – 08.10.1915).

Стяг і Присяга 2-го Запорозького полку:

„Тобі мій краю дорогий
Складаю я свою присягу —
Тебе любить, Тобі служити
За Тебе вмерти біля Стягу.

І прапор наш жовто-блакитний
Клянусь до віку боронити,
І за народ забутий, рідний
Останню кров свою пролити”

Павло Гай-Нижник («Про Державний прапор України на підставі історії та фактів, а не емоцій»):

«Так, наприклад, Перший Запорозький ім. Костя Гордієнка полк кіннотних гайдамаків у 1917 р. використовував **жовто-синій прапор** з чорним тризубом за звороті (про це принаймні свідчив В. Петрів); Кіннотний полк 4-ї Київської дивізії мав **жовто-синій прапор** із чорними тризубами (по обох боках) на жовтому тлі, Полк імені Кармалюка прийняв собі **жовто-синій прапор** із тризубом на одному боці й зображенням Матері Божої та Архистратига Михаїла – з іншого» («Жовто-синім» сучасний молодий історик називає «жовто-блакитний». – Л.Б.).

20 листопада 1917 року після Жовтневої революції III Універсалом було проголошено Українську Народну Республіку в складі Росії.

Колишній Голова Генерального Секретаріату УНР **В. Винниченко** згодом писав: «Ми рішуче нічого не міняли в суті тої державності, що була за часів Тимчасового правління... Ми тільки міняли її національну форму, замість біло-синьо-червоного прапору **вішали жовто-блакитні**» (В. Винниченко. Відродження нації. – 1920).

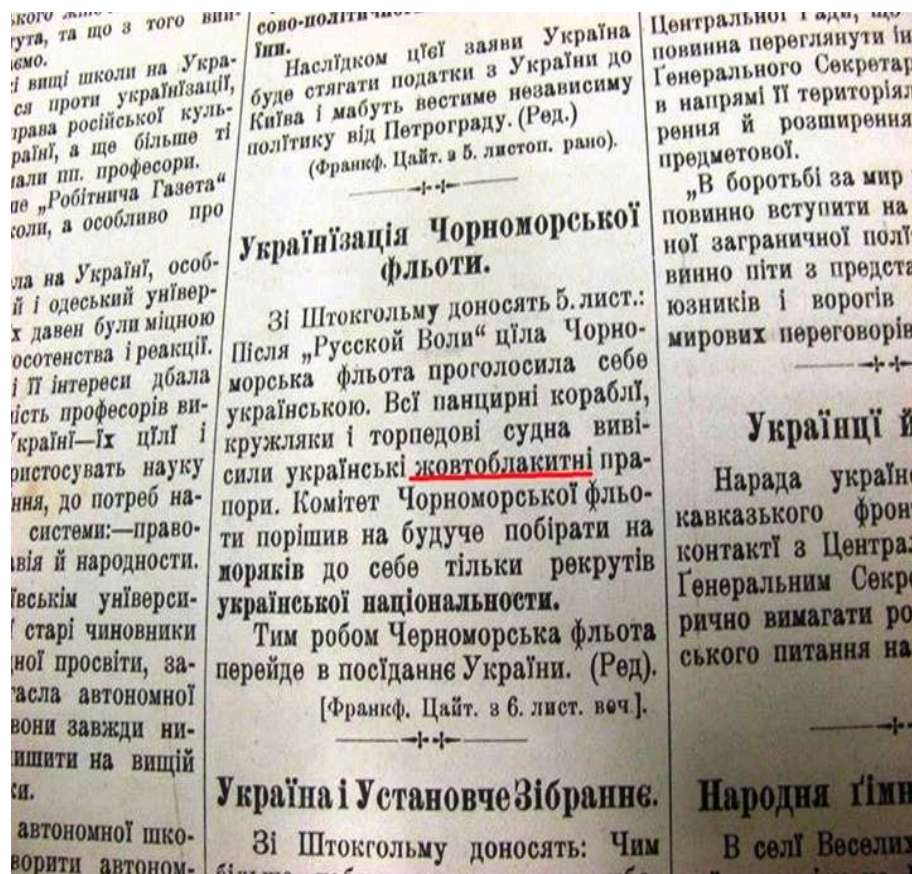

Кольоровий малюнок Бориса Шіппіха. Кінець 1917 р.

Дмитро Антонович – член Української Центральної Ради, із березня 1917 року – товариш (заступник) Голови УЦР Михайла Грушевського, історик мистецтва – професор, з 15 листопада 1917 року голова геральдичної комісії.

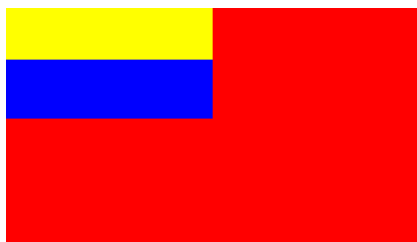
За дорученням Генерального Секретаріату ЦР УНР з метою з'ясувати питання про можливість українізації Чорноморського флоту Дмитро Антонович їздив до Одеси, Херсона, Миколаєва .

Кораблі Чорноморського флоту, який на 90 % складався з українців, вивішували жовто-блакитні прапори.

У грудні Совнарком РСФСР визнав радянський уряд України в Харкові.

Уряд більшовицької УНР іще зберігав свою національну приналежність.

Прапор УНР рад робітничих, селянських, солдатських і козацьких депутатів (грудень 1917 – березень 1918)
(Центральний державний електронний архів України)

Вкрадлива агітація більшовиків, гасла «земля селянам, заводи робітникам» розкололи єдність матросів Чорноморського флоту. Більшовицька агітація ширилась. Уже від 20 грудня 1917 р. кораблі почали піднімати червоні прапори, опускаючи як українські, так і Андріївські.

30(17) грудня 1917 року ЦВК більшовицької УНР у Харкові прийняв рішення про збройний наступ на війська Центральної Ради.

4(22 грудня) січня 1918 року виступом збройних загонів під командуванням М.Муравйова з Харкова почався загальний наступ збройних формувань Росії проти України.

7(25 грудня) січня 1918 року 30-тисячна російська армія з Гомеля та Брянська вступила в Україну.

4(22 грудня) січня 1918 р. було створено *Секретаріат морських* справ УНР, а його *Генеральним* секретарем призначено **Дмитра Антоновича**. Морська рада розробила «**Тимчасовий закон про флот**» (ЦДАОВ України. – Ф. 1063. – ОП. 3. – Спр. 1. – Арк. 143).

11(29 грудня) січня 1918 р. Протокол засідань Генерального Секретаріату, 7-ме питання було наступне:

«Слухали і ухвалили доложеній генеральним секретарем Антоновичем проект Тимчасового Закону про флот Української Народної Республіки.

Постановили: внести проект Тимчасового Закону про флот Української Народної Республіки на розгляд Української Центральної Ради».

В документах засідань Генерального Секретаріату лежать два документа Тимчасового закону про флот.

Один - чернетка «Тимчасового закону про **флоту**» (ЦДАОВ України. – Ф. 1063. – П. 3. – Спр. 1. – Арк. 142) – з правками олівцем та з особливими характерними недоліками друкарської машинки та тексту, в якому подано: «полотнище з двох **блакiтно-жовтому** колiрах»

Другий - чистовик «Тимчасового закону про **флоту**» (ЦДАОВ України. – Ф. 1063. – П. 3. – Спр. 1. – Арк. 143), надрукований на справній друкарській машинці, де акцентується порядок кольорів: «полотнище в двох **жовтому і блакiтному** кольорах».

Другий відкоригований документ закону був поданий на розгляд Української Центральної Ради, про що засвідчено в Збірнику «Українська Центральна Рада документи і матеріали у 2-х томах» (Київ Наукова думка 1997 р. Затверджена до друку вченою радою Інституту історії України НАН України).

Законпроект про флоту Української Народньої Республіки. -

43

Українська Центральна Рада, основувши на великих подвигах і жертвах, поділяючи Українським народом на претязі віків для охорони Черноморського побережжя і на тім, що північне побережжя Чорного моря, в певних частинах становлять Українські землі, а також з уваги на те, що на Україну спадає обов'язок охорони політичних і економічних інтересів загаданного побережжя і на те, що Українській нарід поклав велику працю в справі утворення і обуродження Черноморської флоти а також на необхідність негайно підтримання Черноморської флоти ухвалила:

I/ Російська Черноморська флота - військова і транспортна - проголошується флотом Української Народньої Республіки і виконує всі обов'язки на охороні побережжя і торгівлі на Чорному і Азовському морях.

ПРИМІТКА: Українська Народня Республіка підчас демобілізації транспортної флотилії має вступити в угоди з республіками, що засновані на Черноморському побережжю, відносно поділу торговельної флоти.

II/ Прапорен Української Військової флоти є полотнище в двох жовтому і блакитному кольорах. В кряжі блакитного кольору історичний золотий трезубець часів Українсько-Руської держави X віку.

III/ Прапорен Української торговельної флоти є: полотнище в двох жовтому і блакитному кольорах.

IV/ З часу проголошення цього закону всі Російські Військові і транспортні кораблі на Чорному і Азовському морях повинні підняти вищезгадані прапори Української Народньої Республіки.

V/ Українська Народня Республіка переймає на себе всі зобов'язання Російського уряду ще до Черноморської флоти і утримання флоти та портів.

VI/ Генеральному Секретарству міжнародних справ доручається подати цю ухвалу до відома всім державам.

(ЦДАОВ України. - Ф. 1063. - П. 3. - Спр. 1. - Арк. 143)

«Дмитро Дорошенко, а потім і Антін Кущинський, посилаючись на спомини Дмитра Антоновича, твердили, що верхня смуга прапора була жовтою, а також, що за наполяганням Морської Ради над Тризубом було додано хрест» (Андрій Гречило. Утвердження українських національно-державних символів у 1917-1920 рр.).

Той час був непростий для Української Народної Республіки.

19(6) січня 1918 року Муравйов узяв Полтаву, Правобережна Україна та Чорноморський флот – у руках більшовиків.

22(9) січня 1918 року війська під командуванням Муравйова наступали на Київ. У Києві готувалося більшовицьке повстання.

24(11) січня 1918 року - через ворожу політику російського керівництва щодо України Центральна Рада прийняла **IV Універсал**. Він проголошував незалежність Української Народної Республіки від Росії і закликав українців на боротьбу з більшовиками.

24(11) січня 1918 року Внаслідок кризи в Центральній Раді Уряд (Генеральний Секретаріат), який очолював Володимир Винниченко, оголосив про складання повноважень.

26(13) січня 1918 року в останній день роботи VIII сесії на засіданні Малої Ради, яке проходило з 21-ї до 24 години, «без суперечок приймаються дрібні законопроекти» (Українська Центральна Рада. Документи і матеріали у двох томах – Т. 2. – К.: Наукова думка, 1997). За три години роботи Мала Рада прийняла 8 законів (в тому числі «дрібний законопроект» - «Тимчасовий Закон про флоту») і провела «Обговорення відчиту мирної делегації».

На момент ухвалення «Тимчасового Закону про флоту» він мав лише декларативний характер, оскільки весь флот уже захопили більшовики.

27(14) січня 1918 року війська під командуванням Муравйова розпочали наступ на Київ. Тодішні керівники працювали в шатковому режимі.

29(16) січня 1918 року:

- гарматні вибухи снарядів, які рвалися в різних частинах Києва,
- бій під Крутами, де вирішувалася доля Києва.
- проти Ради очолили більшовицьке повстання робітники столичного «Арсеналу».

5 лютого(23 січня) армія більшовиків під командуванням Муравйова вже була під Києвом.

У ніч із 7-го на 8 лютого українські частини та вищі чиновники і діячі Центральної Ради почали відходити на Житомир. 8 лютого об'єднані російсько-українські радянські війська зайняли Київ.

Під час підписування миру майже вся Україна була під владою більшовиків а також столиця української держави. Український Уряд Центральної Ради не мав уже ніяких сил і ніякого значення в країні.

9 лютого 1918 року в Бресті між Центральною Радою і країнами німецько-австрійського блоку було підписано мир (Брестський мир), за яким Центральна Рада попросила збройної допомоги у нових союзників для звільнення України від більшовицької окупації.

Українські частини разом із німецькими (з 24.02.) та австрійськими (з 27.02) частинами провели успішні бої на Правобережжі і 01.03.1918 звільнили Київ.

Австрійська монархія ще в 1913 році знов наділила синьо-жовтим прапором формування галичан, які входили до складу австрійської армії.

З приходом у Центральну Україну австрійських частин посилюється «конфлікт кольорів».

Микола Битинський – геральдист, історик, митець, **військовик Армії УНР**, свідчить:

«Звичайно, означування порядку національних барв у прапорі брав на себе або сам командир частини з власного погляду і розуміння, або вирішував це питання джура чи якийсь підстаршина, якому доручалося спорудити або вивісити прапор.

При цьому виконавці найбільш послуговувались дуже тоді популярною в масах наївною т. зв. “народньою” і “природньою” символікою, яка підказувала будувати прапори блакитно-жовті, себто такі, в полотнищах яких блакитна барва була нагорі, а жовта внизу на тій ніби підставі, що національний наш прапор віддзеркалює краєвид України: блакитне (сине) небо і золоті лани пшениці(земля).

Тим-то пояснюється, що наряду з прапорами жовто-блакитними, що будувалися за своєю справжньою назвою, постала велика кількість прапорів відворотніх – блакитно-жовтих, які утворилися за тією незграбною “небесно-пшеничною” символікою» (Микола Битинський. Українські військові прапори й корогви: Історичний нарис).

9 березня до Києва повернулися Центральна Рада і Рада міністрів.

«У березні 1918 року – державний прапор, який завдяки рішучій позиції **М. Грушевського**, що обстоював значення геральдичних правил, **мав жовту смугу зверху**. З цим однак не погоджувалися прихильники блакитно-жовтого з його геральдично необоснованою, але все-таки поширеною символікою неба над ланами». (Климкович Р. Діяльність Михайла Грушевського. – С. 89). «Обираючи **жовто-блакитний** прапор на роль прапора створеної нею держави, Центральна Рада не вигадала, а використала символіку, яка вже існувала» (К. Голомозда, О. Поплавський. Українська національна символіка. – К.: Академія Наук Української РСР, Інститут історії, 1989.).

З кінця березня почався поступовий перехід флоту під юрисдикцію УНР.

Тоді стала потреба в оголошенні «Тимчасового закону про флоту».

У «Віснику Ради Міністрів» №16 за 8 квітня(за поданням морського відомства, яке очолював вже не Дмитро Антонович) та №19 за 13 квітня (за поданням від імені ЦР) було оголошено Закон в зміненій редакції датований **27(14) січня, днем перерви між засіданнями VIII та IX сесій Малої Ради**, який зберігається в Центральному Державному архіві органів влади, але не внесений науковцями в збірник «Українська Центральна Рада документи і матеріали у 2-х томах».

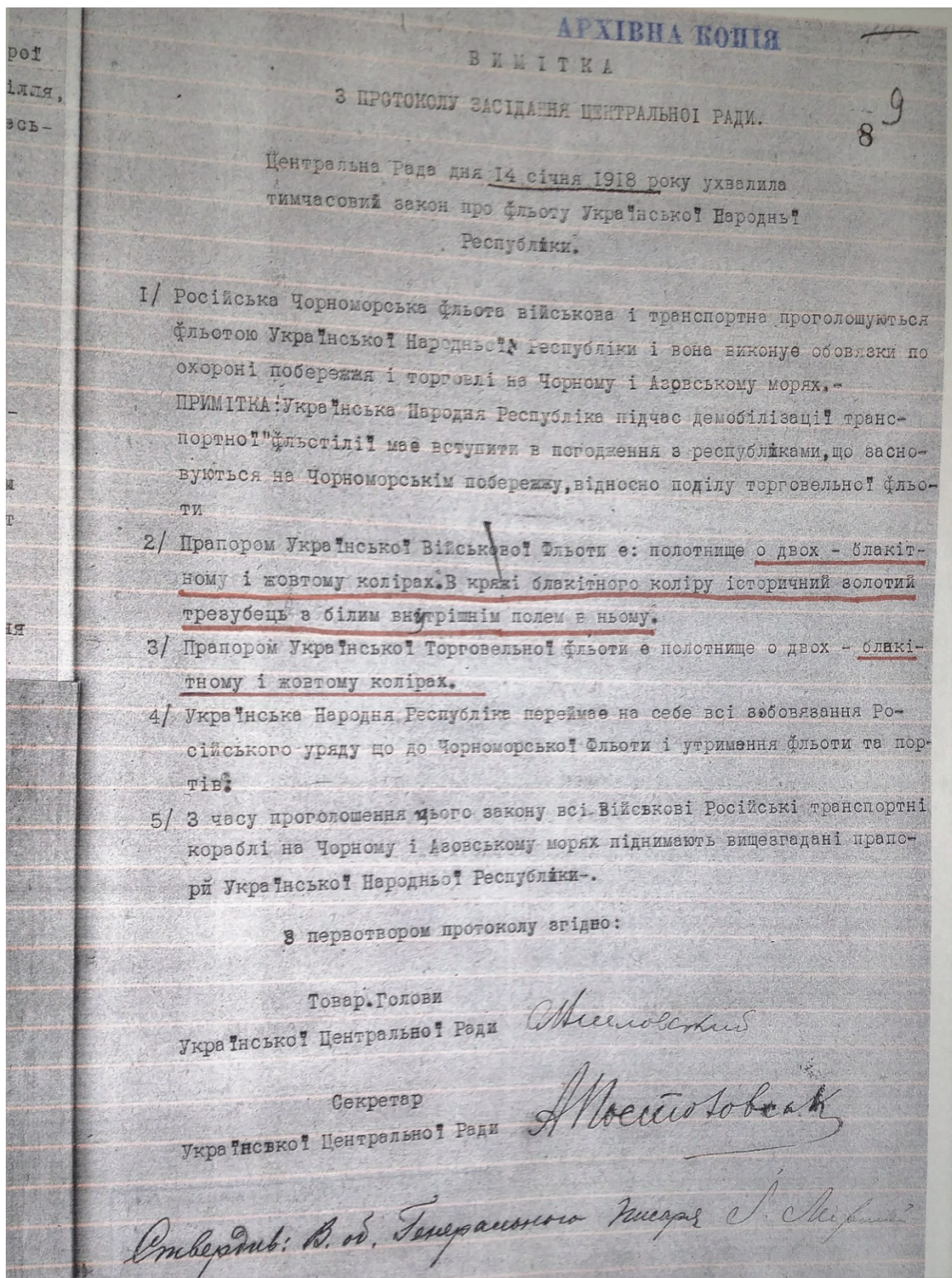
Не ставлячи під сумнів засвідчену принципову позицію Дмитра Антоновича та Михайла Грушевського в прийнятті рішень про **державний жовто-блакитний прапор**, «Вимітка з протоколу засідання Центральної Ради за 14 січня» викликає підозру з декількох причин.

По-перше, в цьому документі Закон подано не повністю, відсутня мотивуюча частина Закону.

По-друге документ друкувався на тій же друкарській машинці з характерними технічними недоліками та особливостями тексту, що й чернетка.

Це говорить про те, що коли в Тимчасовому законі про флот в березні постала потреба для оголошення, відшукали в міністерстві військових справ документ, що правився 11(29 грудня)січня і свідомо чи несвідомо зробили «Вимітку з протоколу засідання Центральної Ради», в яку ввійшли всі його особливості тексту та друку з єдиною відмінністю - «полотнище з двох **блакитно-жовтому** кольорах» подано з акцентом «полотнище о двох – **блакитному і жовтому** колірах».

Цікаво те, що сьогодні сучасні українські історики чомусь приховали цей документ, не включивши його в Збірник документів. Але парадокс! Саме його використовують як козирну карту в доказах затвердження Центральною Радою УНР Закону про державний блакитно-жовтий прапор: «Єдиним законодавчим актом Центральної Ради, який визначав саме **блакитно-жовті прапори** (де жовта смуга знизу), був закон «Про флот УНР», прийнятий на засіданні під головуванням М. Грушевського 27 (14 за старим стилем) січня 1918 р.».

Але збірник «Українська Центральна Рада документи і матеріали у 2-х томах» **вміщує текст Тимчасового Закону про флоту Української народної Республіки, який подала Морська Рада 11 січня на затвердження** (ЦДАОВ України. – Ф. 1063. – П. 3. – Спр. 1. – Арк. 143) .

Капітан другого рангу Микола Неклієвич згадував: «Відбулось кілька надзвичайно численних українських маніфестацій і походів в Севастополі, які показали міць українського руху і були гарно улаштовані великою кількістю **жовто-блакитних прапорів**, з учасниками, одягненими в національні українські одяги».

«29 квітня 1918 року в год. 16 флягманський корабель Чорноморської фльоти, лінійний корабель «Георгій Побідоносець» з наказу командуючого фльотою підніс сигнал: «Фльоті підняти український прапор!»

29 квітня 1918 року в час, коли флот підняв український **жовто-блакитний прапор**, у Києві за підтримки німців та австрійців відбувся переворот генерала П.Скоропадського, що оголосив себе гетьманом України. На селянському з'їзді П.Скоропадський представив **синьо-жовтий прапор** і пояснив: синіше – це небо, а жовте – поля пшениці.

Історія повторюється! У 1848 році Головна Руська Рада залежна в Австрійській імперії погодилась на синьо-жовтий прапор, у 1918 році Павло Скоропадський підтвердив його при німецько-австрійській окупації.

11 листопада 1918 року німці капітулювали в світовій війні.

Через декілька днів була утворена Директорія, яка очолила анти-гетманське повстання.

13 листопада 1918 року – у Львові проголошена ЗУНР, **створені уряд та Галицька армія**, затверджені державний герб(золотий лев) та **синьо-жовтий прапор ЗУНР**.

21 листопада 1918 року польські війська взяли Львів і керівництво ЗУНР було змушене втікти в Тернопіль. В результаті Українська Галицька Армія покинула регіон і перейшла на територію Української народної республіки

В січні-листопаді 1919 року Галицька армія ЗУНР входила в склад Армії УНР.

14 грудня 1918 року гетьман зрікся влади і втік, а в Київ ввійшли війська Директорії під началом з Симоном Петлюрою.

В **грудні 1918** року чисельний склад армії УНР - 100 тис.вояків. Після 5-місячної війни з Радянською Україною, в зв'язку з масовим дезертирством та з організованим переходом багатьох частин і з'єднань армії УНР на сторону Української радянської армії, в **липні-серпні 1919** року армія УНР, яка, включаючи Галицьку армію, нараховувала 35 тис. вояків, розпочала похід по двом напрямкам (на Київ та на Одесу), який врешті закінчився невдачею.

Питання до істориків, які прапори на той час мали об'єднати армію УНР???

Наказ військам Дієвої **армії УНР** ч. 323 від **30 липня 1919 р.**, в якому основою для багатьох прапорів став «національний прапор (дві рівні полоси верхня **блакитна і нижня — жовта**)»;

Наказ військам **Галицької армії** ч. 126 від **22 серпня 1919 р.**, де основою командних хоругв був **синьо-жовтий прапор**.

На початку листопада через повальну епідемію тифу (в рядах УГА залишалося біля 10 тисяч боєздатних стрільців) та розбіжності з керівництвом УНР, яке віддавало перевагу тактичному і стратегічному замиренню із Польщею, жертвуючи при цьому українськими інтересами в Галичині та Волині, що привело до розколу між УНР та ЗУНР, наслідком чого стало припинення збройної боротьби УГА в листопаді 1919 р. після переходу її частин на бік Добровольчої армії, а згодом Червоної армії.

В кінці листопада 1919 року «Наддніпрянська армія УНР» була оточена. Командування армії УНР прийняло рішення заключити перемир'я з поляками та перейти на їх сторону.

2 грудня 1919 року армія УНР, як регулярні військові сили УНР, **припинила своє існування**: штаб армії і її головнокомандувач Симон Петлюра здались полякам і були інтерновані. Саморозпустився і здався в полон полякам «корпус січових стрільців» полковника Коновальця Е.М.. Частина військ («Українська комуністна армія», 4.2 тис. чоловік) під командуванням полковника Волоха Е. І. організовано перейшла на сторону Червоної армії.

Залишки війська - «Дійової армії УНР» перейшли до партизанських методів боротьби і **6 грудня 1919 року** під командуванням генерал-хорунжого Омелянович-Павленка М. В. пішли в рейд по тилах денікінців та радянських військ (Перший зимовий похід армії УНР **6 грудня 1919 – 6 травня 1920**).

До початку Першого зимового походу армія УНР нараховувала 5 тис. вояків, але лише 2680 були годні до бою, а інші — ранені або хворі на тиф — були залишені полякам.

22 квітня 1920 року після підписання Варшавського договору почався польсько-український наступ на більшовиків.

Перед польським наступом на Київ, поляками з бувших військовиків армії УНР, які знаходились в таборах для військовополонених, та мобілізованих на окупованій поляками території українців була сформована і озброєна «армія УНР» під командуванням **С.Петлюри**, яка діяла на південному краю польсько-радянського фронту (на Подолії та в Галіції), на боці Війська Польського.

6 травня 1920 року, після п'ятимісячного рейда по ворожим тилам, війська Омелянович-Павленка з'єднались з сформованою та діючою в складі Війська Польського українською армією.

7 травня 1920 року дивізія М. Безручка разом з польськими частинами увійшла до Києва (Київська операція війська польського). Однак ці початкові успіхи були перекреслені контрнаступом більшовицької армії С. Будьонного, який за червень-серпень здобув територію біля річки Збруч, і згодом зайняв велику частину Галичини і Волині та через Замостя прямував на Варшаву.

18 жовтня 1920 року вступило в силу польсько-радянське перемир'я, яке зумовило весь подальший хід української історії.

10 листопада 1920 року, розуміючи власну поразку, голова Директорії С.Петлюра оголосив про припинення існування її як вищого державного органу УНР в Україні. Далі Директорія та уряд УНР працювали в екзилі.

Історики основними датами юридичної фіксації символів прапора впродовж цього періоду вважають:

27(14) січня 1918 р. – Не включений ними в збірник «Українська Центральна Рада документи і матеріали у 2-х томах» сумнівний законодавчий документ про затвердження прапорів військового та торговельного флотів УНР, який так і залишився на папері.

Цей прапор не було впроваджено ні у квітні, ні пізніше.

«полотнище о двох – **блакитному і жовтому** колірах».

18 липня 1918 р. – затвердження П. Скоропадським нового військово-морського прапора Української Держави .

«складений з **блакитної і жовтої** горизонтальних смуг»

«Військовий прапор Української Держави — білий прапор з рівним синім хрестом, який ділить прапор на чотири рівних частини. Ширина хреста — 1/11 всієї довжини прапора. Відступивши 1/8 ширини хреста, проходить кругом нього такої ж ширини (і.г. теж 1/8 ширини хреста) синя смужка, крім тих його боків які прилягають до крижа. В крижі ж теж відступивши 1/8 ширини хреста від його боків міститься національний прапор Держави, (**складений з блакитної і жовтої горизонтальних смуг**), в центрі якого міститься золота печатка Св. Володимира такої ж ширини як хрест і в 1 ½ раза вище своєї ширини. Прапор шьється з матерії відповідного кольору, а печатка малюється бронзовою фарбою»(ЦДАВО України. — Ф. 3766, оп.1, спр. 153, арк. 115).

30 липня 1919 року - Наказ військам Дієвої армії УНР ч. 323 , в якому основою для багатьох прапорів став «національний прапор (дві рівні полоси **верхня блакитна і нижня — жовта**)»;

Звертаю особливу увагу шановних читачів на те, що у всіх офіційних документах та спогадах сучасників стосовно символіки прапору УНР до цього часу звучить виключно термін - «блакитний».

Синьо-жовтий - в окремому регіоні!

13 листопада 1918 року – у Львові проголошена ЗУНР, створені уряд та Галицька армія, затверджені державний герб(золотий лев) та **синьо-жовтий прапор ЗУНР**.

22 серпня 1919 року - Наказ військам Галицької армії ч. 126 , де основою командних хоругв був **синьо-жовтий прапор**.

1 жовтня 1920 року - КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ

«Основний державний закон Української Народної Республіки – **проект**, ухвалений комісією у складі: А.Ніковський (голова), С.Баран, Й.Безпалко, М.Билинський, Ю.Біліц, О.Ейхельман, В.Завадський, І.Золотницький, І.Кобза, О.Ковалевський, М.Корчинський, П.Красний, І.Липа, М.Литвицький, С.Мішко, П.Пилипчук, Ф.Хижняк. Комісія була створена на підставі "Декларації Правительства Української Народної Республіки" від 2 черв. 1920 з метою вироблення проекту Осн. Закону д-ви для розгляду майбутнім парламентом Української Народної Республіки. Працювала від 2 верес. до 1 жовт. у м. Тарнов (нині м. Тарнув, Польща)...

Підготовчу роботу провів юрист і держ. діяч Західноукраїнської Народної Республіки С.Баран...

Проект Осн. держ. закону УНР фактичним головою д-ви С.Петлюрою не підписувався, не був оголошений і в дію не вступив».

(Енциклопедія історії України: Т. 5: Кон - Кю / Редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. - К.: В-во "Наукова думка", 2008. - 568 с.: іл.).

У проекті Основного Державного Закону УНР, опрацьованому Урядовою комісією по виробленню Конституції Української Держави, зазначалося:

«Артикул 9. Державним гербом Української Держави є Тризуб золотої барви на синьому тлі. Право вживання державного гербу мають виключно державні установи. Артикул 10. Державними барвами Української Держави є **барви синя та жовта**. Артикул 11. Прапор військової фльоти є синій-жовтий з державним гербом золотої барви в лівому розі синьої частини прапора. Прапор торговельної фльоти є **синій-жовтий**».

Історик Павло Гай-Нижник «Про Державний прапор України на підставі історії та фактів, а не емоцій»:

«Тим не менш в Західній Україні в 1920–1939 рр. всюди починають уживати виключно **жовто-блакитного прапора**, яким користувалися також важливі центри українського життя на еміграції (як то «Пласт» та уряд ЗУНР в екзилі)...

Такий же прапор був у вжитку українських військових формацій 1941–1944 років – дивізії «Галичина»...

Коли 1939 року було проголошено незалежність Карпатської України (після анексії Німеччиною Чехії й розпаду Чехо-Словацької Республіки), Перший Сойм Карпатської України 15 березня в Хусті ухвалив закон, ч.І, у якому, зокрема, зазначалося: «§5. Барва державного прапора Карпатської України є синя і жовта, причому барва синя є горішня, а жовта є долішня».

Переважна більшість вояків УПА вважали державним синьо-жовтий прапор, позаяк були вони нащадками громадян ЗУНР і уродженими в Західній Україні.

Між 1945 та 1949 рр. в еміграції виникли непорозуміння між прихильниками блакитно-жовтого і жовто-блакитного порядку поєднання кольорів, що закінчилися постановою Української Національної Ради від 27 червня 1949 р., яка відзначала, що до остаточного встановлення державних емблем незалежної влади в Україні національний прапор буде блакитно-жовтий».

У 1930 році в Радянській Україні відбувся процес над **«жовто-блакитною контрреволюцією»**. Було винищено національну еліту – заслано або розстріляно (розстріляно Дмитра Яворницького, автора наукової праці «Історія запорозьких козаків» у 3-х томах). У Радянській Україні ніхто не міг і подумати про поширення жовто-блакитних прапорів. Павло Постишев писав: «Мы навсегда похоронили главную украинизацию и теперь будем внедрять на Украине червонизацию». Навіть слова «блакить», «блакитний» заборонялися.

Зусиллями радянської влади національну пам'ять в Україні знову приспано на довгі роки.

III етап

На зорі незалежності України з **1989 року** збиралися наукові конференції істориків та геральдистів, відбулась виставка відтворених козацьких прапорів у Державному музеї історії України в Києві (у 60-х роках у музеї історії України було знищено прапори національно-визвольних змагань), висновки викладалися в різних наукових публікаціях.

Науковці в 90-х роках одностайні в питанні національного жовто-блакитного прапора:

Гломозда К., Павловський О. «Українська національна символіка: походження, традиції, доля» – Київ, 1989,

Сергійчук В.І. «Доля української національної символіки», – Київ, 1990, Сергійчук В.І. «Національна символіка України», – Київ, 1992;

статтях: Гломозда К., Яневський Д. «Українська національно-державна символіка особливості історичної традиції» // Філософська і соціологічна думка. – 1990. – № 1-3,

Гломозда К., Яневський Д. Історичні герби: відзнаки та прапорові барви України // Історичний український журнал. – 1990 – №4-5, Климкевич Р.О. Найвищі відзнаки Західно-Української Народної Республіки // Український історик. – 1968. – № 1/4,

Сергійчук В. Жовто-блакитний прапор // Наука і суспільство. – 1990. – №9,

Сергійчук В. Давайте не шукати зловісних кольорів // Молодь України. – 5 квітня 1990 р.,

Ткаченко В. Українська національна символіка у пошуках форми та змісту // Молодь України. – 2 та 3 серпня 1989 р.,

21січня 1990 року на Софіївський майдан на свято Соборності України кияни вийшли з Жовто-блакитними прапорами.

День Соборності України, 21.01.1990 р., на Софійському майдані в Києві.

Фото Сергія СПАСОКУКОЦЬКОГО.

У **1988–1989** роках народжувався Народний Рух України. Ініціаторами руху були «Товариства шанувальників української мови» в західних областях. Ідея відновлення української національної символіки поширювалася водночас із рухівською ідеєю.

«Утвердження синьо-жовтого кольорового поєднання як українських національних барв у сучасному розумінні однозначно можемо датувати 1848 р. і пов'язувати з українським національним відродженням в Галичині. Поступово це поняття поширюється на Закарпаття, адміністративно підпорядковане угорській частині імперії Габсбургів, а з початком масової еміграції українців у кінці XIX ст. за океан – і на поселення в Америці» (Андрій Гречило. Утвердження українських національно-державних символів у 1917–1920 рр.).

Довге перебування в складі Австро-Угорщини, де синьо-жовтий прапор став національним символом в окремому регіоні (!) України ще з 1848 р., зробило свою справу. Заходи Руху проходили під жовто-блакитними гаслами але під синьо-жовтими прапорами.

«3 квітня 1990 року з ініціативи львівської організації «Комітету захисту національних символів України» підняли синьо-жовтий національний стяг над львівською ратушею. До речі, "Положення про застосування Українського Національного прапора у місті Львові" розробив нинішній автор "Історичної правди", а тоді – депутат міськради Андрій Гречило» (Зі спогадів в. о. голови Київради Олександра Мосіюка про підняття синьо-жовтого прапора над столицею).

24 липня 1990 року в Київській міській Раді приймалось рішення про підняття перед міськрадою національного прапора.

На засідання був запрошений доктор історичних наук, професор КДУ Володимир Сергійчук, який згадує:

«Моя присутність, спричинена тим, що депутатам необхідно буде дати роз'яснення з приводу використання національної символіки, зокрема в Києві... Показавши присутнім на засіданні президії міськради свою брошуру «Доля української національної символіки», випущену на початку 1990 року товариством «Знання» УРСР, я на основі конкретних історичних фактів розповів про традицію використання національної **жовто-блакитної** символіки в Києві. Давши огляд історичних фактів використання **жовто-блакитного прапора**, я від себе додав, що він у Києві зареєстрований самою історією, тож немає потреби ставити питання про його реєстрацію».

При відсутності кворуму в Київській міській раді за протокольним рішенням під тиском делегацій Львова, Івано-Франківська відбулося **силове підняття над Києвом синьо-жовтого прапора..**

«У львівському «Комітеті захисту національних символів України» (КЗНСУ) було виготовлено два великих прапора (3/6) метрів, які освятив архієпископ Львівський, містоблюститель глави УГКЦ Володимир (Стернюк)... Без особливих пригод ми прибули до Києва... У підземному потязі кияни запитували, чого ми приїхали? Ми безапеляційно казали, що ми галичани і приїхали підіймати синьо-жовтий прапор на Хрещатику... Після невеличкої наради **одноставно було вирішено, що Перший прапор над Києвом підніматимуть львів'яни, враховуючи великий вклад Львова у національне відродження на зламі 80».(О.Карелін, голова Комітету захисту національних символів України - КЗНСУ).**

Офіційне затвердження відбулось за рішенням №16 Президії Київської Ради народних депутатів від 4.вересня 1990 року «про використання української національної символіки в м.Києві :

«1. На території м.Києва поряд з державним прапором, гербом, гімном Української РСР вважати за можливе використовувати офіційну українську національну символіку: **синьо-жовтий прапор**, герб «Тризуб» та гімн «Ще не вмерла Україна».

Маховик історії, запущений Народним Рухом, набирає обертів.

24 серпня 1991 року, в день проголошення незалежності, в порушення регламенту Верховної Ради, під тиском, із голосу було прийнято постанову:

«У зв'язку з проголошенням Верховною Радою Акта про незалежність України, до прийняття Конституції України про ведення всенародного документу про нову державну символіку, підняти над будинком Верховної Ради України історичний, національний синьо-жовтий прапор, що символізує миролюбну українську державу в образі чистого неба і хлібного лану. Прапор підняти в день прийняття цієї постанови».

Так Верховна Рада похапцем прийняла синьо-жовтий державний прапор і вся країна стала заручницею хибного поспішного рішення.

4 вересня 1991 року синьо-жовтий прапор було піднято над Верховною Радою.

18 вересня 1991 року Президія Верховної Ради для вироблення офіційної постанови про прапор знов заслухала професора-історика КДУ **Володимира Сергійчука** (Стенограми засідань Президії ВРУ за вересень. – ЦДАОВ. – Ф. 1. – ОП. 16. – Спр. 4710. Арк. 242). Він як історик намагався надати останні аргументи на користь Жовто-блакитної символіки:

«Наша символіка має тисячолітню історію. Вогонь і вода зближуються...*(На святі Купали)*. **Жовте колесо** (коло в усіх світових релігіях є символом неба. – Л.Б.) котиться до води. **Жовте із синім...**» (!!!)

Але в підсумку: «Ми в вересні місяці *(після підняття над Верховною Радою синьо-жовтого прапора)*. – Л.Б.) провели наукову конференцію з приводу символіки. І рекомендували ВР узаконити державний прапор – **синьо-жовтий**».

Так ті самі історики-геральдисти, автори публікацій 1989–1991 років, які були одностайні в питанні національного жовто-блакитного прапора, в черзі після Головної руської Ради, Павла Скоропадського засвідчили свою безпринципність і здали свої позиції.

Президія Верховної Ради України постановила: «До прийняття Конституції України дозволити в протокольних заходах використовувати **синьо-жовтий прапор**».

Певні політичні сили, які вели боротьбу за незалежність України, як-от ОУН, УПА, використовували і синьо-жовтий і жовто-блакитний стяги. Їх на загал комуністи називали «жовто-блакитниками». І щоб у комуністів Верховної Ради не виникло неприємної асоціації, в 1991 році Леонід Кравчук, який іще за рік до того був одним з головних ідеологів і керівників Комуністичної партії України, досягнув компромісу між Народною Радою у Верховній Раді та Народним Рухом України і суверен-комуністами, які погоджувалися підтримати символіку лише у варіанті **синьо-жовтому**.

28 січня 1992 року постановою ВР державним було затверджено **синьо-жовтий прапор** із примітивним атеїстичним поясненням: синє – небо, жовте – поле пшениці; та **зі зворотною енергетичною дією**.

Держава Україна стала провінцією Нижньої Австрії.

При цьому депутатів українського парламенту, котрі переважно «не відали, що творять», та всіх громадян України Л. Кравчук запевнив у тому, що це рішення тимчасове, до всенародного референдуму, який і визначить державну символіку.

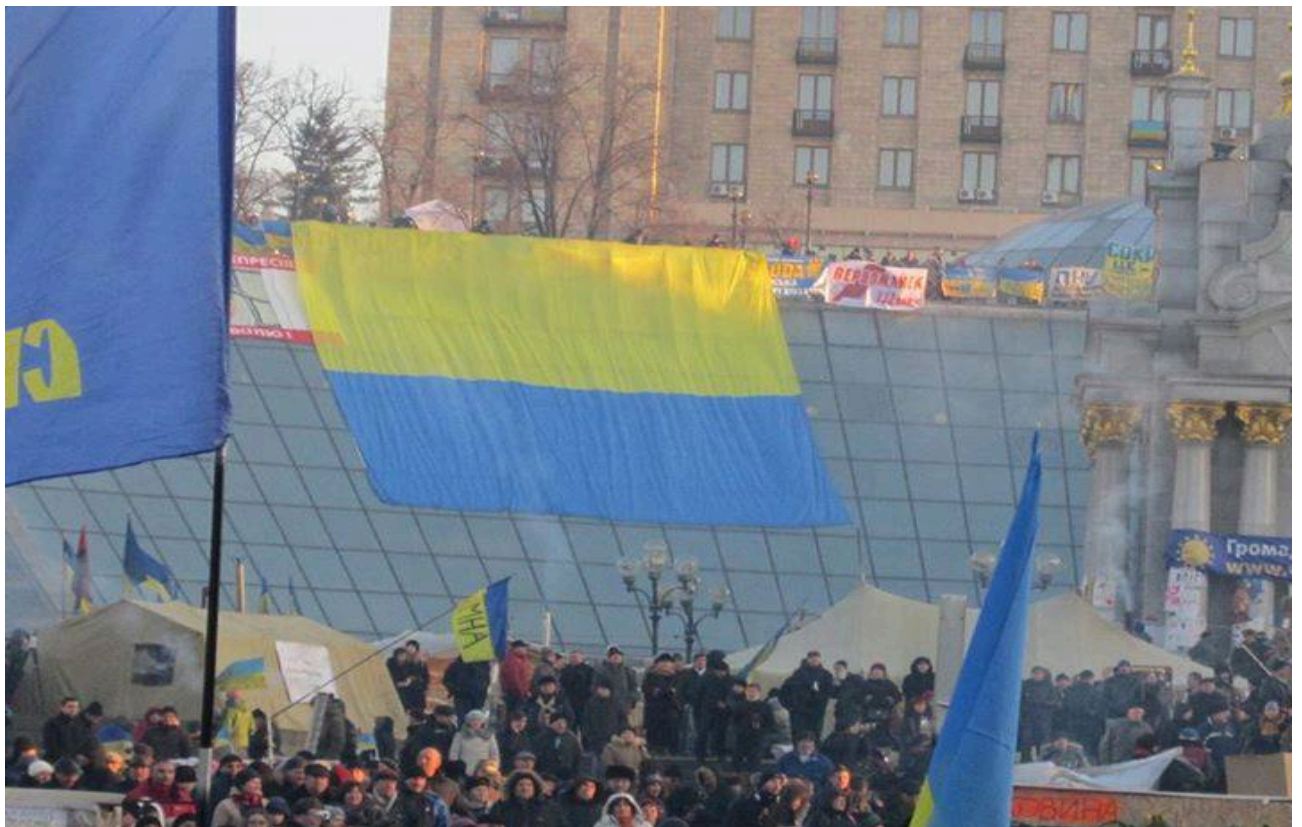
Сьогодні при загальному українському рухові за повернення «**національного жовто-блакитного прапора**» ті ж історики- в загальні вдаються до агресивних заяв:

«За усіма т. зв. ініціативами «перевернути прапор» немає жодних ні історичних, ні юридичних, ні геральдичних чи вексилологічних підстав. Насправді це звичайнісінька політтехнологічна провокація. Закликаємо громадян України не піддаватися на підступні провокації наших ворогів»

Чиїх «наших»?!

Я ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ
vk.com/thebirthplace

Герої Небесної Сотні

Де вірні сини Твої
Невільно-Вкраїно
До в тяжку годину
на поміч прийшли
себе зберегли, щоб була
Ти Єдина
амі ж по-геройськи
в бою полягли.

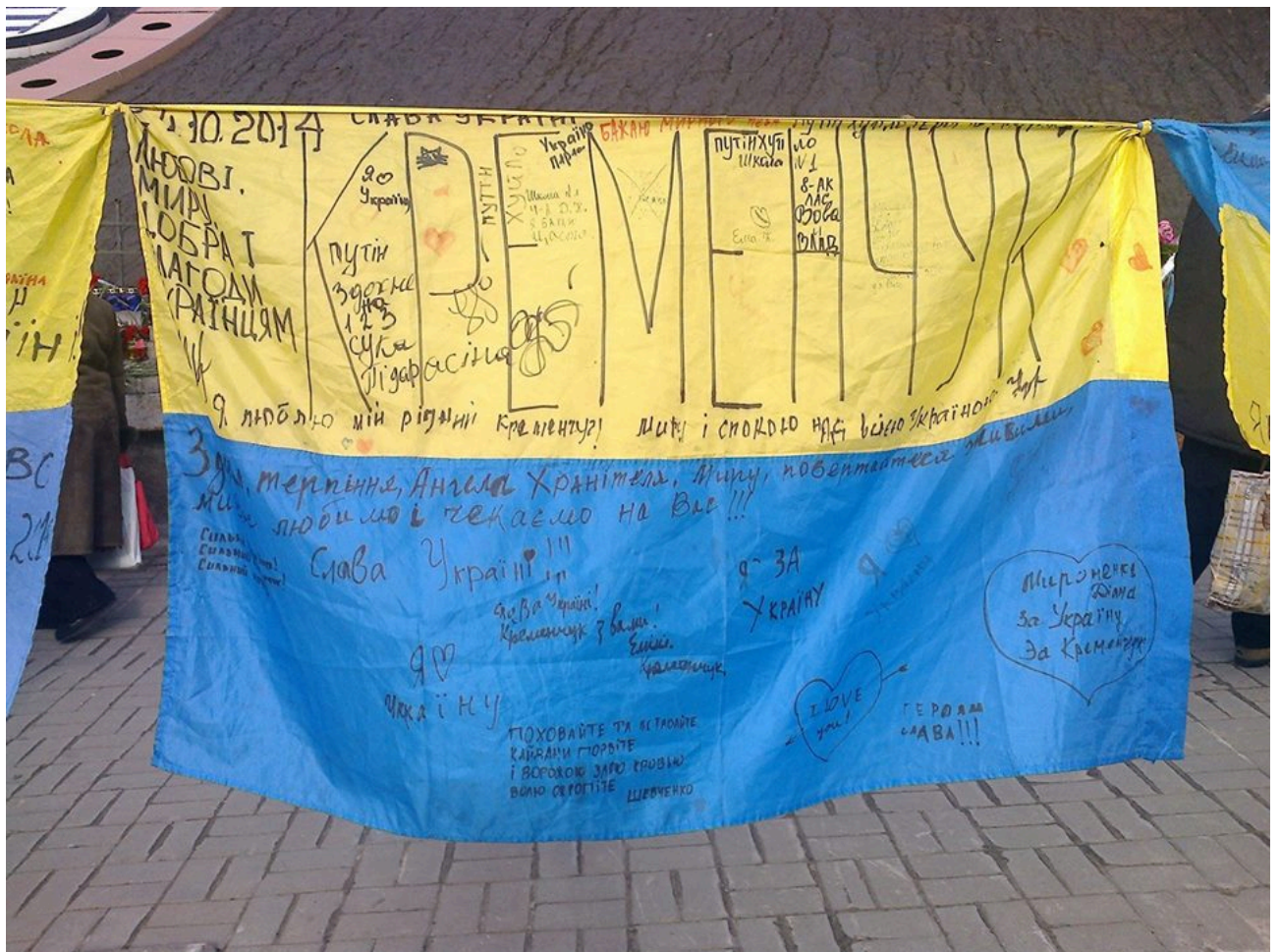
сподь їх прийняв
у обійми свої
будуть їх душі
самотні

рдись Україно!
- Це діти Твої
рої Небесної Сотні.

Львівщина, Київ

Формуються добровольчі батальйони

agap

@agap7180

Ми в боргу перед нашими захисниками:
якби не вони, у зону АТО перетворилася
б уся Україна!

У Житомирі вшанували добровольчі батальйони та встановили під ОДА жовто-блакитний прапор України.

Автори публікацій 1989–1991 рр. сьогодні всі історичні свідчення про прапори спотворюють, як жовто-блакитні так і блакитно-жовті, подають у нових публікаціях під узагальноною назвою «синьо-жовті».

Адже змінювати порядок слів або вилучати зі словосполучення «жовто-блакитний» поняття «блакитний» – означає займатися не лише кастрацією української мови, а й спотворенням знань, збережених і донесених нам через тисячоліття. Це великий злочин перед предками і нащадками.

Гречило А. – Сьогодні Голова громадської організації «Геральдичне товариство України», член Комісії державних нагород та геральдики при Президентові України в останніх публікаціях:

1. «І коли в червні на ратуші Львова(1948 року) з'явився синьо-жовтий прапор (?), члени Ради поспішили відмежуватися, заявивши, що „то не Русини оучинили, й навіть не знають, хто тое оучинивь”» (*Якби за тих обставин з'явився синьо-жовтий прапор, то не було б потреби від нього відмежовуватися.* – Л.Б.).

2. «Я займаюся дослідженням символів уже 25 років. І тут основним критерієм був лише один – історичний. Був би прийнятий у 1918–1920 рр. (*Хаотичний період стану УНР, Скоропадського та Директорії, коли прапор уже було змінено* – Л.Б.) жовто-синій, – я б обстоював його».

3. «Жовто-блакитний» – це довільне прочитання поетами синьо-жовтого прапора (!!!) (*А синьо-жовтий прапор як небо та пшениця – геть зовсім не поетична вигадка?* – Л.Б.).

4. «В тексті постанови про прапор, прийнятої в січні 1992 р., було записано: синій і жовтий. Консультували тоді я і Костя Голомозда. Був варіант “блакитний”, але я наполіг на “синьому”, оскільки він більш світлостійкий”, і поняття саме має ширший зміст (!!!)» (*Питання до геральдиста – знавця символів: Який «ширший»? – Л.Б.). (Виявляється, з точки зору геральдиста, на прапорі можна поступитися символом, головне – погодна витривалість тканини! На збережених прапорах 1918–1920 рр., де б не розташовувався цей символ, він був блакитного кольору!* – Л.Б.)

5. «Немає жодних єдиних правил, за якими формуються національні прапори, щодо езотерики чи сакральності, то це до прапорів відношення дійсно не має» (!!!)

Ці правила залишаються невідомими лише для Вас і українських геральдистів, бо всі прапори європейських держав побудовані саме на сакральних символах!!!

«Хто відкидає містику і символи, тому ми скажемо, що він не повинен уживати ніяких символів, бо вони для нього не мають ніякого значення. Однак факт, що неграмотний або відкидає, або не сприймає значення азбуки, зовсім не означає, що азбука не має ніякого значення» (В. Шаян).

Якщо не знаєшся на символах та їх енергетичній дії, то щоб не нашкодити, не маєш права їх взагалі торкатися!!!

Предки заповідали нам, що існують три сфери буття людини, які, за законом Карми, з'єднані в один вузол і позначаються кольорами:

(Прав) небо – білий та золотий (жовтий)
(яв) земне існування – зелений та блакитний
(нав) земля, потойбіччя – червоний та чорний

Надалі індоєвропейці вивели з нього закон існування етносів: спільнота виживе, маючи стійку ідеологію-віру, розвинену економіку та міцне військо:

брахмани – віра, ідеологія ;
 вай-ші – економіка, суспільне життя
 кшатрії – воїнство

І усталили його в вертикальних та горизонтальних триколорах майже всіх країн Європи.

У прапори північних країн закладено спільну ідеологію, яку ми тут не розглядаємо, хоча й можемо.

У світовій геральдиці, окрім української, яку беруть на себе відповідальність створювати сучасні науковці-геральдисти, золотий-жовтий колір – сонце. Поняття пшеничного поля як символу не існує, бо поле – це насамперед Земля, а Земля має свої кольорові позначення від життєдайного блакитно-зеленого до потойбічного червоно-чорного. Колос використовується як допоміжний елемент геральдики.

Прапор Ватикану

Золотий колір – образ Неба, білий – білий світ, що його створює Небо.

Прапор – це символ-код, який має потужну енергетичну дію, а не схематичне відтворення якоїсь, хай навіть дуже симпатичної, побутової картинки.

Символи – це своєрідні обмінні пункти, через які енергія вищої реальності витікає у світ явищ. Неправильне застосування символу має корозійну дію на дійсність.

Верхній синій-поховальний колір прапора програмує занепад! Тобто держава подає сигнал неспроявленому світу, що вона нехтує енергією, що її посиляє Небо.

Ніщо не минає без наслідків!!!

Саме тому так важко йде творення нашої держави, чому ми всі є свідками:

1. **Синьо-жовтим австрійським прапором** Головна Руська Рада Галичини замінила національний жовто-блакитний прапор – автономію ліквідовано!

2. За Скоропадського в 1918 році національний жовто-блакитний прапор замінено **синьо-жовтим прапором** – держава захлинулась!

3. У 1991 році прокомуністично-олігархічна Верховна Рада України визнала державним **синьо-жовтий прапор**.

Наслідки:

- корумпована олігархічна верхівка призвела до загального зuboжіння;
- катастрофічно зменшилася кількість населення;
- втрачено території, сусідня держава нав'язала війну, де гине генофонд нашої нації під прапором, який його і Україну не захищає.

Історія дала нам великий урок!

Час виправляти помилки!

Наш обов'язок – повернути національний прапор і використати шанс змінити долю України на процвітання!

Знаючи минуле – побудуєш майбутнє!!!

Шануймо себе, бо ми того варті!!!

Герб України

19 лютого 1992 року Верховна Рада України ухвалила Постанову, якою затвердила тризуб як Малий Герб України, вважаючи його головним елементом Великого Герба України. Великий Герб вписано в Конституцію України, а який він має бути, рішення до цього часу не прийнято.

«Воскресіння Тризуба почалося з появою золотої монети Володимира в колекції київського аптекаря Бунге в 1796 році. У 1816 році кореспондент «Вісника Європи» Олександр Восейков уперше надрукував на сторінках часопису короткий опис і зображення золотника. 1882 році опубліковано фундаментальну працю працівника мінцкабінету Ермітажу Івана Толстого «Давні руські монети великого князівства київського», в якій подано опис та аналіз 170 монет перших руських князів. Автор визначив, що їх усі було карбовано між 988–1018 роками.

У часи, коли українське козацтво як політичну та культуротворчу силу фактично було знищено, старовинна монета заохотила київську еліту зацікавитися здобутками докозацького часу. Козацтво перестало бути єдиним орієнтиром, і це допомагало інтелектуалам пережити світоглядну кризу, викликану недавньою втратою прав і свобод. Вони жваво взялися досліджувати історію давньої Русі, життя великого князя Володимира і князівську символіку».

Геральдичну фігуру на монетах Володимира історик М. Карамзін назвав «знаком, схожим на **тризуб**». Звідки й пішла його назва.

Для українського руху символи першої київської держави мали вирішальне значення. 15 листопада 1917 року створено геральдичну комісію на чолі з істориком мистецтва професором Дмитром Антоновичем. Її завданням було розробити герб української республіки. Дмитро Антонович звернувся до тризуба як до основної фігури герба України. Остаточо схвалив такий вибір голова Центральної Ради професор Михайло Грушевський.

«Родовий знак Володимира залишається для дослідників загадкою.

Пояснення цього герба шукають у слов'янській, візантійській, норманській, тюркській, іранській, скіфській, римській та інших культурах. Здебільшого вони можуть бути зведені до кількох версій: 1) військово-політичний символ (ость, вила, верхів'я скіпетра, верхів'я бойової сокири, верхів'я прапора, лук зі стрілою, корона, шолом, башти фортеці, тавро); 2) релігійна емблема (свічник, якор, хоругва, блискавка, небо, голуб, ворон, сокіл, лілія, дерево життя, олтар зі сторожею, святі гори, розквітлий хрест, вузол); 3) монограма. У ХХ столітті поширилася «народна» версія появи тризуба як монограми, стислого зображення слова ВОЛЯ, що символізувало визвольний характер українського національного руху».

Узявши знак Володимира за Герб, нам залишили загадку про закладений у ньому зміст, який і сьогодні не беруться пояснити науковці-геральдисти.

Візьмімося ж самі до цієї роботи.

«Ранні форми неоліту в Південно-Східній Європі тісно пов'язані з аналогічною культурою Анатолії (VII–VI тис. до н.е.). В обох випадках ми бачимо схожі знаряддя, прикраси, скульптуру, близькі традиції спорудження святилищ для поклоніння тим самим божествам, використання єдиної символічної мови» (Марія Гімбутас).

Цю символічну мову, яку зберегли нам наші славетні предки, належить вивчити для розуміння змісту, який закладено в Герб-Тризуб.

По-перше, Тризубом не личить називати священні символи. По-друге, великою помилкою є об'єднання під цією назвою трьох різних за змістом понять.

А вони за своїм змістом діляться на:

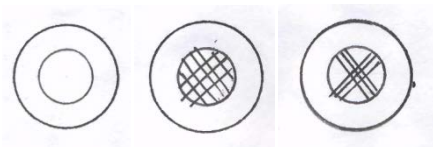
Трійцю, Триглав і Тричастинну композицію.

1. Трійця: Троїця-Богородиця – Цариця Небесна.

В українському світогляді вона – Володарка трьох світів.

Шанування Великої Богині Неба всесвітнє, тому сліди її культури знаходяться в культурах різних народів світу.

Її основні графічні символи:

Коло - Корона

Трійця(на довгій вісі) – триєдність часу,
Світове дерево, Колона.

2. Триглав

У пізніх культурах скотарських племен функцію Трійці-Богородиці – володарки трьох світів – перебирає трійка богів, об'єднаних у Триглав.

Його й закладено в символіку триколірних прапорів.

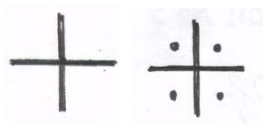
Прав - Брахма – Сварог - ідеологія

Яв - Шива - Свендовид - економіка

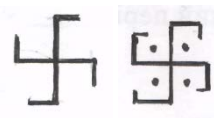
Нав - Вішну - Перун - воїнство

3. Тричастинна композиція - Другий Основний Закон - Закон гармонійного існування людства у просторі між Небом і Землею

Основні графічні Символи Землі:

Рівнобічний хрест

Свастика

Svastika – знак щастя та достатку...

Svastita – стан достатку і щасливого життя...

Svastha – здоровий, веселий.

Suastika - розкладається таким чином: su- добро, asti – існування, ka –суфікс

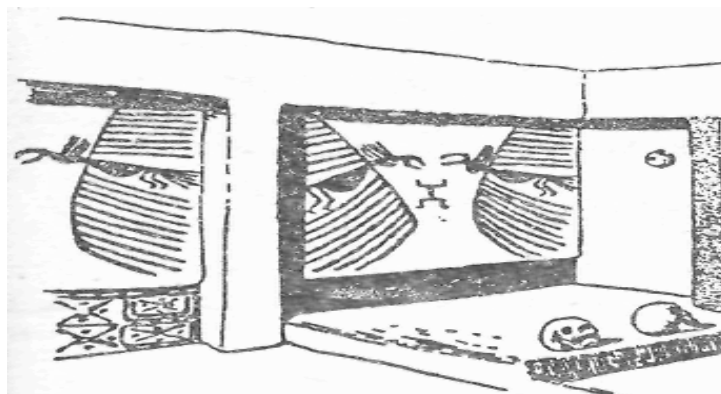

вода, змії

Втілення Бога Землі: хижі птахи, земні тварини, змії.

Зупинімося на цьому, бо у нього втілень – безліч.

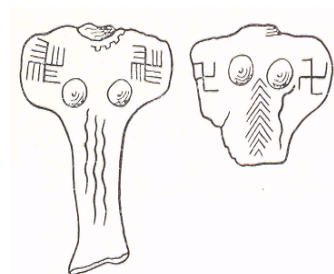
Звернемось до символічної мови

Святилище Чатал-Гуюк. VII тис. до н.е.

Чатал-Гуюк

Трипілля

У центрі композицій – Велика Богиня та її символи. Її урівноважують земні символи, дві рівнозначні за силою земні енергії з протилежними діями в земних образах-символах (леопарди, орли) та графічних символах.

На рівні людини цей Закон можна пояснити таким чином: небесна вісь – інтуїтивний канал, через який людина спілкується з небом і знаходиться під його захистом, може бути відкритим лише в урівноваженому стані. Упродовж життя людина проходить різні випробування та спокуси. Ліві негативні дії та емоції людини руйнують здоров'я. Праві ейфорійні – надмірної радості та завзятості закінчуються зворотним ударом. Як ліві, так і праві відхилення від осі порушують гармонію і тому однаково руйнівні для людини так і суспільства в цілому.

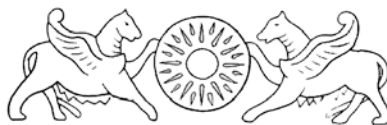
Підтвердження цієї закономірності знаходимо у «Велесовій книзі»:

«Ті двоє обіймають сваргу.
Обоє Білобог і Чорнобог борються
І тую Сваргу утримують».

Білобог і Чорнобог – обидва Земні Боги – рівнозначні земні енергії з протилежними функціями, діють як спокусники і охоронці водночас.

Тобто надмірна людська дурість на планеті, рівно як і агресія, може закрити канал спілкування і порушити гармонійну взаємодію Неба і Землі. І нам слід робити з цього висновки, бо наслідки вже бачимо.

У всьому світі **Тричастинна композиція (Закон гармонійного існування)** тисячоліттями передається в орнаментах, розписах, вишивках, гербах:

Герб Візантії

Герб Священної Римської Імперії

Ці Герби є кальками з фрески святилища Чатал-Гуюк VII тис. до н.е.

Святослав – князь варязько-шведської династії Рюриковичів – довгий час перебував у Візантії, мріяв там залишитися. Просвітившись, а його було кому просвітити, взяв і собі цей символ. Автор-виконавець Герба перевів мову символу з образної в більш притаманну для варяга-шведа – графічну.

Печатка Святослава

На печатці Святослава як символ Неба фігурує Куля. Сьогоднішні українські геральдисти назвали цю кулю «великою крапкою» і, не розуміючи її змісту, як зайву, викинули з малюнка. Знехтували вони і Хрестом як символом Неба на печатці.

Та поширюють його як Двозуб.

Монета Володимира

У композиції монети Володимира центральна постать – Велика Богиня Неба в образі свічки, її охороняють дві рівнозначні стилізовані чоловічі земні постаті в позі коліноскхияння (композиція «Сикстинської Мадонни» Рафаеля, «Трійці» Рубльова).

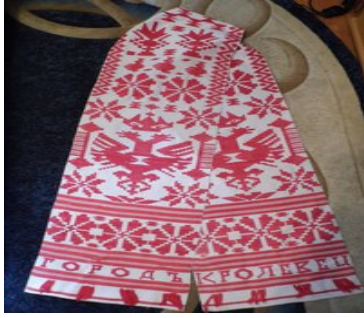

Срібна монета часів Ярослава Володимировича (1019–1054)

На монеті Ярослава середній елемент Герба посилюється основним символом Неба – Колом.

Українці, на генетичному рівні усвідомлюючи цей Закон, центральну фігуру Герба-Тризуба посилюють угорі видовженим хрестом – символом Неба.

Закон Світової Гармонії зберігається і в українській традиційній вишивці:

Козаки-характерники, які не жили в часи воскресіння Тризуба, тому не були долучені до його інтелектуального осмислення, добре знали світоглядні основи народу, суттю якого вони були. Закон гармонійного існування записали на досконалому адміністративному прапорі першої української козацької держави XVII ст.:

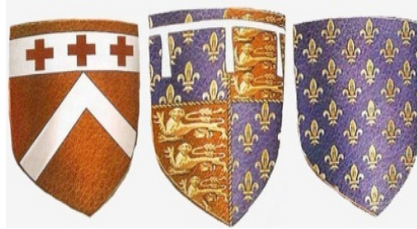
Символ Цариці Небесної, Покрови – Корона і перехрещені козацькі шаблі на Землі, котрі забезпечують мир, спокій та гармонію.

Ту ж таки композицію бачимо на прапорі Ватикану:

Історія розвитку сучасних гербів починається з рицарських походів XI ст., до яких **наші предки не мали жодного відношення.**

Провісниками гербів германців були їхні рицарські кінні щити:

Рицарські ордени:

Верховний Рицарський Орден

Надалі держави, причетні до рицарських орденів, створюють свої державні герби з урахуванням рицарських щитів та Закону світової гармонії.

«Почнемо з так званих правил геральдики. Очевидно, йдеться про масову практику використання під час різних святкувань прапорів у міських чи земельних кольорах у Німеччині в XIX ст. З метою впорядкувати цей процес були напрацьовані рекомендації створення(итучного-Л.Б.) таких прапорів з різнокольорових горизонтальних смуг, коли для верхньої брали забарвлення фігури з герба, а для нижньої – колір поля щита. Ці рекомендації з кінця XIX ст. частково поширились і на Австро-Угорщину, де також до Першої світової війни активно використовувались створені за таким принципом прапори коронних земель. Однак треба зазначити, що ці рекомендації залишились у рамках німецької геральдики й ніколи до поняття загальноприйнятих “правил геральдики” не виростили, принаймні подібні правила не застосовувались в інших країнах, за винятком хіба що окремих сусідніх новопосталих держав... тому апеляція до правил геральдики у нашому випадку є зовсім недоречною, а правильніше буде назвати їх “німецькими правилами”» (Андрій Гречило. Утвердження українських національно-державних символів у 1917–1920 рр.).

В Герби більшості країн світу закладено Закон гармонійного існування, який є дійсним для всього світу, незважаючи на домінуючі релігії в цих країнах. Вони здебільшого складаються з тричастинної композиції (корона-небо, яка забезпечує небесний захист держави; дві земні істоти по обидва боки). На щиті повідомлено її характеристики (державний устрій, склад земель).

Розглянемо для прикладу складові герба Великобританії:

1. На щиті рицаря – символи складових держави: Три леви – герб Англії; Ліра – герб Північної Ірландії; піднімаючийся Лев – герб Шотландії, Лев – символ королів Англії.

2. Гармонійне існування держави повинна забезпечувати Тричастинна композиція: Корона, Лев (символ королів Англії) та Єдинорог (символ Шотландії).

Нерівнозначність двох символів (Лев та Єдинорог) веде до порушення Закону, нестійкості конструкції держави, що ми і спостерігаємо сьогодні. Така сама історія і з Канадою (див. нижче герб Канади).

Герби розташовують на прапорах по центру:

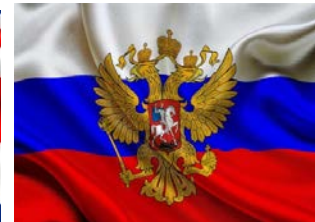
Іспанія

Швеція

Англія

Росія

Сербія

Болгарія

Герби, щити яких не є включеними в тричастинну композицію, але перебувають під охороною неба:

Фінляндія

Італія

Герби існують самостійно, поза полем прапора:

США

Канада

Країни світу створили свої герби та визначили місце розташування гербів на своїх прапорах задовго до виникнення науки вексилології. Вона ще лише вивчає історичні прапори.

Наш герб, продовжуючи традиції неоліту, древніший від рицарських і є самодостатнім. Як свідчить історія, на прапорах часів Римської імперії герби не були вставлені в щити. Не були вставленими в щити і герби Львівської та Перемиської земель на територіальних блакитних прапорах під час Грюнвальдської битви в 1410 році. Немає щита й на адміністративному прапорі козацької держави, нема його й на прапорі Ватикану.

Тому не личить нам втуляти Герб у чужинський щит, успадкований від австрійків, від кольору якого начебто має залежати розташування кольорів на прапорі, як того вчить германська геральдика, заплутуючи невпевнених українців.

Якщо кольори прапора України несуть енергетичне навантаження, то Герб-Тризуб – це зашифрована формула Закону, де колір не має значення, вона може бути написана різними кольорами, навіть квіточками, як це зараз і робиться.

У яких держав існують Великі Герби?

Герб Австро-Угорської імперії

Великий державний герб Російської імперії

Відповідь прозора!!!

Давайте розглянемо, до чого можуть призвести бездумні бажання і собі створити – «Великий-Складний» Герб України.

Калина – символ Богині Неба, символ України, не може знаходитись унизу. Її місце під короною або замість неї або на щиті.

Козак і лев порушує стабільність України через нерівнозначність цих символів, до того ж, вони не повинні топтатися на символах державного прапора. Тричастинна композиція, якою вона є на малюнку(корона, лев та козак), дублює Тризуб на щиті.

Ідучи таким шляхом, при створенні складного Герба України, щоб уникнути повтору, ми будемо вимушені вилучити з нього основний символ – Тризуб, який, як закладений у ньому Закон гармонійного існування, продовжує діяти в українських традиційних вишивках без усіляких щитів.

Не робимо нових помилок на сміх людям! Нам би виправити ті, що вже роблять свою руйнівну справу.

Нездатність науки обґрунтувати основні символи України призводить до виникнення «народної етимології», яка самотужки знаходить вихід з відсутньої або викривленої інформації:

- підтримує руйнівний для України синьо-жовтий прапор як синє небо та золоте поле (земля)пшениці;
- устійлилась у однієї частини назва Герба як Трисуття, у іншої Сокіл, Воля;
- вище проаналізований Складний Герб, хибний для України, вже прикрашає офіційний сайт Верховної Ради.

І все це при попустительстві української науки, яка потім своїм науковим авторитетом як і раніше проситиме затвердити-узаконити народно етимологічну творчість.

Наш герб цілком самодостатній. І місце його – без щита по центру прапора.

Україна вистраждала право мати власне правильне знамено, яке б оберігало її, віддзеркалювало її світогляд і повідомляло про нас світу: ми мирна (червоний колір війни на ньому відсутній) унітарна держава (не маємо щита з поділом на федеральні землі), яка дотримується Закону гармонійного існування у світі!

Шануймося, бо Ми того варті!

Самоназва – «Україна»

У давнину племена називались іменами головних богів, під опікою яких вони перебували.

Гомер у V столітті до н.е. вперше зафіксував назву землеробських племен на нашій території. Ними були **СКОЛОТИ**.

Проведемо аналіз цієї назви.

С – префікс, який говорить про приналежність (з ким?);

КОЛО – символ Неба;

Т – суфікс, у ранньоземлеробських племен означає – Мати.

Назва говорить про те, що наші предки вели свій початок від складання цілісної світоглядної системи знань, наданої Небом, і перебували під Покровою Неба.

А римський історик Помпей Трог у I ст. до н.е. писав, що «**сколоти**» – **це найстаріша нація світу!**

Ми – **КОЛОТИ, КАЛАТИ (ГАЛАТИ, ГАЛИ, ГАЛИЧІ), КЕЛЬТИ**. І є основою європейської сім'ї народів до приходу в III тис. до н. е. східних кочових завойовників. Кельти-гали є основою французького народу, в далеку давнину Великобританія називалася Каледонією, одна з областей сучасної Іспанії – Галіція (Галичина), Португалія в перекладі – ворота Галії...

Нащадки протошумерів, проживаючи в Українському Подніпров'ї, мали собі сусідів, яких вони згадують у своїх написах під іменем - «гал», називаючи їх землеробами і **протолюдьми**.

Доктор наук К. Тищенко у своїй книзі «Етномовна історія прадавньої України» подав карту, на якій Балкани і Греція від Адріатичного моря до Чорного, територія Середньої та Нижньої течії Дунаю, Центральна Європа на північ від Дунаю, Східна Європа (територія слов'янського світу) насичені топонімами, похідними від уживаного в **староукраїнській мові «Калугерь»**, відомого у **французькій мові як «Galoyer»**, що з грецької пояснюється як «**старе місто Калу-Гало**».

У процесі багатотисячолітнього словотворення від кореня символу **КОЛ-КАЛ** передня буква «к» замінювалась на «г, х, з, с, ц, ч, ж, ш», у деяких мовах на «п» або взагалі відпадала, середня «л» змінювалась на «р», коренева голосна змінювалась та змінювала своє порядкове місце в корені слова.

У нашому пошуку з цього й будемо виходити, а провідником у ньому буде наша мова. Лише українська мова зберегла символ-код у чистому вигляді – «**Небо – Коло, Кала**», від якого походять усі світові сакральні слова, поняття, та йде загальне словоутворення, що говорить про давність, якщо не первинність нашої мови. У інших європейських мовах **Коло – Krag, Krug, Krom, Kreis, Circle...**

Символ Великої Богині Неба – Кали-Калати-Коляд(т)и – в чистому вигляді існує в сакральних поняттях європейського світу:

Галактика, Калатосіс (гр.) – ієрогліф неба, **Клото** (гр.) – Богиня Долі, **Глаубен** (нім.) – віра, **Калах** (євр.) – храм, **Геліо** (гр.) – сонце, **Халіф, каліф** – духовний і світський правитель, **Целла** (лат.) – святилище, **Клуатр** – монастир, **Клот** (голл.) – куля, **Келос** (гр.) – цілісність, гармонія, **Колто** (іт.) – культурний, **Келестинус** (лат.) – небесний, **Кулмен** (лат.) – вершина, **Культ** (лат.) – шанування, **Кларте** (лат.) – ясність, світло, **Карга** (лат.) – Богиня Долі, **Крада** – вогняне коло, **Кредо** – віра, **Харизма** – божественний дар, **Церква...**

Перейдімо до історії

Сколоти, корінне хліборобське населення, відносно мирно співіснували із зайдами-скіфами впродовж трьох століть. Із навалюю германських племен - сарматів у III ст. до н.е. порушилися торговельні зв'язки хліборобів, що засвідчено археологічно та в письмових джерелах, обезлюділа Греція. По всьому тисячкілометровому південному кордону розпочався колонізаційний рух хліборобів на північ – у лісову зону. Споруджуються смуги Змійових валів, сумарна довжина земляних фортифікацій понад 900 км (!), насипи валів сягають 10–12 м і

вище, тягнуться від Дніпра до Дністра через всю Україну, датуються від 150–20 рр. до н.е. Всі ознаки свідчать, що головним і єдиним завданням цих оборонних споруд було – спинити ворожу кінноту.

На мапі II ст., поданій Птоломеєм, на узбережжі Балтійського моря, вже знаходимо племена с-колотів, які від місцевого населення отримали імена: **карбони, карвони, карести, кареоти, каріони (кар-кал)**. Бо в польсько-венедській мові «коло-кгаг». Тому на місцях їхнього розселення в басейні рік **Вісли** та Західного Бугу знаходимо ріки **Вакра, Вкра, Вікра-Вісла, Укра (У крузі-колі, у Кали), Краків-Крагів**.

«Територія укрів пролягала від річки Лаби (Ельби) та Данії, тягнулася понад Балтійським морем до лівів, чуді, корси. Стародавні німці називали цю територію Uckermark – земля укрів» (О. Чертков. – 1853).

Під впливом мови германців, у яких «**коло – kreis**», **карвони (кравени-клавени)** перетворюються на **кревен, кривичів, криве**. Кривичі згодом зайняли величезні простори у верхів'ях Волги, Двіни, Дніпра, жили поряд із латвійцями і мали свої міста в околицях сучасного Пскова: Полотеськ, Изборськ, Плесков, Смоленськ. Латіші досі називають їх – **kgween**. **Кривицькими або Кравськими** в літописах зветься Полоцькі князі, що є стародавнім доказом рівнозначності цих назв. У літописний період X–XII ст. територія кривичів – від Пскова до Суздаля. У районі Костроми знаходилася «**Залесская Украина**».

А якщо врахувати заувагу давніх авторів: **«галичан наши деды называли кривичами»**, – то стане зрозуміло, чому знаходимо в цих місцях свої Галичі, а на Галичині – кривичів.

На півночі разом із трансформацією імені «с-колотів» на «у-крів» змінився і суфікс «т» на «іна», який утворився від «Апу (санскр.) – мати».

А тому:

У-Кра-їна – У Кали-Матері;

Кал-ина – символ України: Кала-Мати;

Не ламай Калину біля хати,

бо вона заплаче, наче Мати;

Калина – то наша родина.

Куліна на санскриті – знатна родина;

«Калинові мости» – Небесні мости, веселки;

«Кален-дар» – Небесний дар, або Небесна дорога.

Однозначність назв «Україна» і «Окраїна» заперечується:

1. Величезною територією розселення укрів-сколотів на початку I тисячоліття, коли ці території ще не були окраїнами неіснуючих ні Московського князівства, ні Польщі.

2. В іменах Укра, Вкра, Україна, Вкраїна префікс «у-» заміщується на «в-», але ніколи на «о-». Слова ж із префіксом «о-» та з «в-, у-» мають різні значення і не можуть замінювати одне одного:

вбити – оббити

вбігти – оббігти

вписати – описати

вкопати – окопати

Вкраїна – окраїна

в колі – около.

«З епохою «Великого переселення народів» слов'яни **раптово виникають із небуття (???)** і за кілька століть поширюють свій вплив на половину Європи (Празько-Корчацька археологічна культура IV–VII ст.)... Поява слов'ян постає настільки раптово та повсюдно, що в історичній літературі її іноді називали – **тиха слов'янська революція**» – пишуть сучасні історики.

А південні хроністи VI ст., називаючи народ, який у черговий раз повертався на свої споконвічні землі, «склавінами-склавенами-слов'янами», добре знали їхнє походження від

«сколотів». За тисячу років від Геродота ім'я «с-колоти» змінилось на «с-клавіни» – заміною суфікса «-т» на «-іна», що також означає «мати».

Під загальною назвою «**склавени-слов'яни**» «**сколоти**»-«**укри**» просувалися на спустошену прабатьківщину під новим іменем – «**україни**», яке закріпилося за ними як особисте.

Від 800 року все узбережжя Європи потерпало від скандинавських вікінгів. Вони брали людей у полон і продавали в рабство. На сході їх називали варягами.

Арабський автор IX ст. Ібн Хордадбег повідомляє про дві міжнародні компанії, пов'язані з работоргівлею в Євразії: юдейських Радонітів та неюдейських **Рус (вікінги-варяги)**. У 826 р. варяги-руси нападають на слов'ян. Під'їжджають до них на кораблях, забирають у полон, везуть до Хазарану (821 року в Хазарському каганаті перемагає юдейська община, настає час правління єврейської династії Обадія) і там продають. У арабських джерелах Nahr as **Sagaliba** – «Головний шлях рабів». Основне джерело постачання рабів були слов'яни – с-клавіни – са-каліба – с-колоти, осіле малорухоме, прив'язане до хліборобського циклу населення. І тому в історичних джерелах зустрічається синонім «сакаліба – слов'яни» (раби).

«Повість минулих літ» (під 852 р.): «Коли почав [у Константинополі] Михайло царствувати, стала називатися [наша земля] – **Руська земля**».

А в середині X ст. Папа Іоан XII сказав про Руську землю, що раніше вона називалася Галатами. Південні хроністи зберігали знання про етнічну назву корінного населення на нашій землі – **с-колоти – калати – галати**.

В X ст. руси утворили Руську державу.

Варяго-шведська династія русів протрималася недовго.

Після смерті Ярослава у 1054 р. його численні нащадки почали в міжусобних війнах розривати землі, поділені між ними. Київ переходив із рук у руки. Як свідчать літописи, слідом за новгородським Ярославом Мудрим, який «пошел в Киев и погори церкви», його нащадки – московський князь Андрій Боголюбський та суздальський князь Всеволод були організаторами погромів у Києві 1169-го та 1203 років. Боголюбський захопив Київ із метою знищити його як політичний і релігійний центр, вивіз до Володимира (на Клязьмі) з Вишгорода чудотворну ікону Божої Матері.

Після погромів Київ втратив свою могутність. Із кінця XII ст. відбувається поступовий занепад в управлінні Руською землею.

Естафета державності русів перейшла до Галицько-Волинського князівства, яке продовжило традиції Київської Русі й стало її завершальним етапом. У 1200–1340 роках Галицько-Волинською державою володіла династична гілка русів-Рюриковичів.

Підкорене населення за ознакою територіального проживання в Руській землі згодом отримало ім'я – русини, руські, як от: вінницькі, канівські, запорізькі... прізвища.

Незважаючи на роздроблення, на землях Русі продовжується формування української народності й української мови. У 1187 р. у Київському літописі вперше з'являється термін «Україна».

С. Шелухін із посиланням на Іпатіївський літопис, виданий археографічною комісією (Т. 2. – С.-Петербург, 1908): «У Іпатіївському літописі під 1187 роком – Україна, під 1189 роком – Україна; в Єрмолаївському списку під 1213 роком – Україна, під 1268 роком – Україна, під 1280 роком Вкраїна, а в Єрмолаївському та Хлібниковському списках – Україна, також під 1268 роком – Вкраїниця» (Шелухін С. Україна. – Дрогобич: Бескид, 1992).

«Ім'я Україна – в татарському літописі під 1241 роком у перерахуванні завойованих країн, земель, держав» (Шелухін С. Україна. – Дрогобич: Бескид, 1992).

А вже у 1399 році автор Густинської хроніки пише: «Есть недоумение многим откуда и чего ради наш словенский народ наречеся Руссю» (?!).

Шануймося, бо Ми того варті !!!